COLUMNA

Revista Colegiului Național „Traian”, Drobeta Turnu Severin
Serie nouă, nr.1, decembrie 2018

“Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de ţară.”
Mihai Eminescu

“Un popor care nu-și cunoaște istoria e ca un copil care nu-și cunoaște părinții”

Nicolae Iorga

Colegiul Național “Traian”

Anul Centenarului

Decembrie 2018

Coordonatori:

Prof. Dumitrașcu Mariana Gabi

Prof. dr. Nicolae Prună

Redactor-șef:

Grecu Bogdan Octavian- clasa a XI-a F

Secretari:

Guran Sarah- clasa a XI-a F

Manolea Astrid- clasa a XI-a F

Redactori:

Prof. dr. Oproiu Mihaela

Prof. Catană Elena

Prof. Gogu Ala

Prof. Tutunaru Daniela

Căpitănescu Mario- clasa a IX-a B

Pîrvulescu Anisia-clasa a X-a F

Baicu Bogdan- clasa a XI-a F

Boiescu Antonia- clasa a IX-a A

Crețescu Maria-Alexandra- clasa a XI-a F

Drăgoi Cristina- clasa a X-a F

DumitruAlexandra- clasa a X-a F

Răchitan Maria- clasa a X-a F

Șoșea Miruna- clasa a X-a F

Nanciu Radu- clasa a VII-a A

Stoinel Bogdan- clasa a X-a F

Voicu Adrian Cristian- clasa a VII-a A

Urucu Evelyn- clasa a VII-a B

ISSN 1841-0186

Mesajul elevilor traianiști,
transmis cu ocazia manifestărilor dedicate Centenarului Marii Uniri -2018

Stimați invitați, dragi elevi și profesori,

Manifestările organizate astăzi reprezintă omagiul nostru, al tinerei generații, adus luptei înaintaşilor, cei care acum o sută de ani au înfăptuit România Mare. Este pagina sublimă a istoriei noastre și ne simțim mândri că suntem prezenți la aniversarea Centenarului Marii Uniri, putem să îndrăznim a ne numi "generația Centenar", pentru că avem privilegiul de fi urmașii "părinților națiunii române unite", cu toate că realitatea teritorială de acum este diferită de cea din 1918. Este o zi a bucuriei și a mândriei naționale!

Colegiul Național "Traian" duce mai departe mesajul iubirii de țară, pe care simbolic l-au început în 1918 elevii care au plantat un stejar, care falnic ne privește de o sută de ani, întinzându-și ramurile peste ferestrele claselor unde învață elevii de azi. Am repetat astăzi acest gest, am făcut un arc peste timp prin plantarea în parcul liceului a " Stejarului Centenarului".

Omagiul nostru este unul de suflet, făcut cu sinceritate și românism. Avem nevoie ca tânăra generație să păstreze și să ducă mai departe ceea ce " generația Marii Uniri'' din 1918 a realizat. Suntem păstrătorii acestui spirit și de aceea suntem astăzi aici !

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA! LA MULȚI ANI, ROMÂNI!

28 noiembrie 2018
Sarah Guran
Președinte *Consiliul elevilor* al Colegiului Național "Traian"
Drobeta Turnu Severin

Elevii Colegiului Național “Traian” sărbătorind Centenarul

Curtea interioară a colegiului - desfășurarea drapelului național

Stejarul de 100 de ani din curtea colegiului

Plantarea stejarilor în curtea colegiului

Orașul meu în Marea Unire

Elev: Mario Căpitănescu
Clasa a IX-a B
Coordonator: Prof. dr. Nicolae Prună

Începând cu anul 2014 și până în anul 2018 Europa și întreaga omenire comemorează împlinirea unui secol de la ceea ce istoria universală a consemnat a fi fost Primul Război Mondial.

În primul rând, pentru România, pe lângă marile sacrificii pe care le-a adus un asemenea cataclism, Primul Război Mondial a avut și o parte pozitivă, văzută de unii istorici ca o minune, de vreme ce la încheierea sa, România a sărbătorit împlinirea visului secular al tuturor românilor, și anume făurirea statului național unitar, intrat definitiv în istorie sub numele de România Mare.

„Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că, desăvârșirea unității naționale, nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzii cu inteligență politică remarcabilă" (Florin Constantiniu-O istorie sinceră a poporului român).

La această înfăptuire fără egal au contribuit întreaga suflare românească, indiferent de statutul financiar, clasa socială si politică, nivel de cultură sau mentalitate.

Eu locuiesc în Drobeta Turnu Severin și pot spune cu mândrie că orașul meu este unul reprezentativ pentru România și Marea Unire. Oraș și port la Dunăre, Severinul este situat în câmpia Severinului, pe malul stâng al Dunării, la ieșirea fluviului din defileu, în apropierea Castrului Roman Drobeta. Istoria orașului începe în anul 1833 când Domnitorul Alexandru Dimitrie Ghica emite actul înființării orașului la cererea locuitorilor orașului Cerneți, capitala județului din acea vreme.

În al doilea rând, Severinul a avut o mare implicare în Marea Unire, prin faptul că l-a primit pe regele Carol I în 1866, astfel și-a asumat rolul de a contribui la unitatea românilor. Fiind oraș de graniță, legăturile au fost in special cu Banatul, regiune aflată sub stăpânire austro-ungară cu care se învecina, legăturile fiind ușurate de Dunăre, calea ferată și limba vorbită. Un exemplu este societatea culturală Doina , organizație cu caracter cultural și artistic înființată de Ioan Ștefan Paulian, Theodor Costescu și Constantin Armaș, toți profesori ai Colegiului Național Traian . Corul făcea vizite culturale în Banat, cu scopul de a apăra și conserva datinile și obiceiurile românești și, mai ales, promovarea și întărirea legăturilor cu românii din afara granițelor țării.

În timp, autoritățile locale au sprijinit construcția unei căi ferate ce făcea legătura cu românii din Austro-Ungaria. În același timp nimeni nu dorea legături financiare cu autoritățile austro-ungare deoarece se așteptau la un război .

Momentul a sosit în 1916, iar Severinul a fost singur în prima linie a luptei. „Războiul Mondial a afectat activitatea culturală odată cu intrarea României în război. Profesorii Liceului Traian au fost mobilizați în armată: lt. D.H..Iotta , lt. F. Stoenescu , slt. N. Mizicescu (prizonier cu Grupul Cerna), lt. C. Danciu (luat prizonier în luptele de la Jiu) și elevii din clasele terminale a VIII-a ." (Nicolae Prună-*Istoria Colegiului Național „Traian"*).

Severinenii s-au înarmat și au plecat să elibereze Orșova de sub ocupația trupelor străine. Intenția plină de patriotism a severinenilor a fost înfrântă, iar pe dealul de lângă Orșova s-a construit mânăstirea Sfânta Ana, ca semn al curajului si patriotismului de care s-a dat dovadă. Eroii care au căzut în lupte au dat numele unor străzi din Severin (Str. Matei Vasilescu-locotenent căzut în luptele de pe valea Cernei). După mai multe lupte pierdute în câmpia Severinului, orașul a fost ocupat de armatele Puterilor Centrale. Severinul intră astfel sub doi ani de ocupație germano-austro-ungară, iar cei care și-au arătat patriotismul au fost arestați, cum este și cazul ziaristului Iorgu Protopescu care a fost arestat de germani și internat în lagărul Golemo-Konar din Bulgaria pentru marșul „La Turda ", marș ce face referire la Unirea din 1600 sub domnia lui Mihai Viteazul , și îndemna românii la o nouă unire :

„La Turda, unde voievodul
Mihai cel brav a fost ucis,
La Turda, căci sosit-a vremea
Să-nfăptuim al nostru falnic vis .
Peste Carpați
Ne-așteaptă frații
De-atâtea veacuri subjugați……"

Directorul Liceului Traian, Theodor Costescu a comandat din Timișoara flori și copaci pentru parcul liceului. La încheierea războiului, elevii și profesorii liceului Traian au plantat în grădina liceului un stejar „ Stejarul Unirii ", ce există și în prezent. În parcul Rozelor din oraș s-a construit un monument care să elogieze curajul, demnitatea și patriotismul românilor căzuți în luptele pentru întregirea neamului. Primul Război Mondial s-a încheiat cu unirea Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei, Crișanei, Banatului și Maramureșului la Țara Mamă.

În concluziei, Unirea a reprezentat împlinirea visului de secole al românilor de pretutindeni, vis ce a fost posibil datorită sacrificiului atâtor oameni care au căzut în lupte.

În anul 2018 pe data de 1 Decembrie românii sărbătoresc 100 de ani de unitate națională.

„Istoria românilor ne arată că unirea a fost totdeauna ţelul cel mai dorit al lor. Ori de câte ori viitorul a surâs României, fiii ei nu au lipsit de la a aspira către unire ”. (Ion Ghica)

Material bibliografic:

- Constantiniu Florin -1997 „O istorie sinceră a poporului român”, editura Univers Enciclopedic, București
- Prună Nicolae -2014 „Istoria Colegiului Național Traian”, editura PACO, București

Statuia lui Theodor Costescu sub Stejarul Unirii din grădina Colegiului National ,,Traian,,

Monumentul eroilor din Drobeta Turnu Severin.

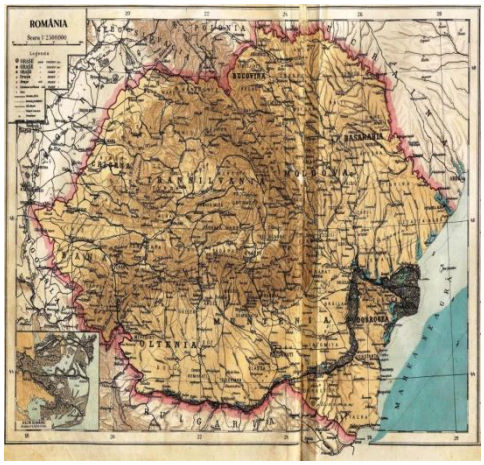

Harta României în anul 1918.

Marea Unire din 1918, ora astrală a istoriei românilor

Fiecare popor are un eveniment crucial în istoria lui, care îi oferă speranța în forțele proprii, încrederea în liderii lui, iar pentru români, acesta a fost Marea Unire din 1918, înfăptuită în contextul european al triumfului ideii de naționalitate. Primul Război Mondial a schimbat harta Europei, prin prăbușirea imperiilor multinaționale și pe această hartă va apărea și România Mare, dorită și visată de generații, având ca fundament ‘’ planul dacic’’al lui Mihai Viteazul din 1600, daco-romanismul pașoptiștilor și ‘’ România Mică” a lui Alexandru Ioan Cuza.

Înfăptuirea Marii Uniri a fost procesul istoric în urma căruia toate provinciile locuite de români s-au unificat în cuprinsul aceluiași stat național și a fost determinat de prezența pe scară largă a sentimentului național în rândul populației românești din teritoriile din afara Vechiului Regat, de voința unor mari oameni politici, de ostașii care au luptat în ‘’ războiul de întregire ‘’, devotați patriei lor până la sacrificiul suprem.

Basarabia a fost prima provincie românească ce a ales calea unificării, pe fondul revoluției bolșevice și a destramării Imperiului Rus în 1917. Unioniștii Ion Inculeț, Pan Halippa,Ion Pelivan, Petre Erhan au mobilizat populația, s-au impus în ‘’Sfatul Țării’’ și în Consiliul Directorilor , instituții politice noi, încât s-a reușit unirea cu România la 27 martie / 9 aprilie 1918, în prezența la Chișinău a prim-ministrului român, Alexandru Marghiloman.

Bucovina, partea de nord a Moldovei, aflată în Imperiul Austro-Ungar , și el lovit înfrângerea Puterilor Centrale în război, a urmat și ea același drum , având ca lideri pe Iancu Flondor, Ion Nistor, Sextil Pușcariu. La 15/28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei, întrunit la Palatul Mitropolitan din Cernăuți, vota cu majoritate unirea cu Romania.

Ultima etapă a formării statului național unitar a fost unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România,hotărâtă de miile de români participanți la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din 18 noiembrie/ 1 decembrie 1918, manifestare emoționantă a spiritului național, reprimat atâta vreme în Imperiul Austro-Ungar, dominat de pretențiile maghiarilor asupra Ardealului.Marii patrioți ,precum Iuliu Maniu, Gheoghe Pop de Băsești, Vasile Goldiș, Miron Cristea, Iuliu Hossu au reușit să pregătească și să înfăptuiască cu succes visul unei mari uniri, așa cum se strigase la Blaj în 1848 : “ Noi vrem să ne unim cu Țara !’’

România Mare continua vechiul stat românesc, dar la alte dimensiuni, suprafața si populația ei dublându-se : ca întindere , cu cei 295 049 km pătrați, ajungea a șasea țară de pe continent și a doua din Europa centrală. Regele Ferdinand I ’’ Întregitorul ‘’si regina Maria s-au încoronat la 15 octombrie 1922, la Alba Iulia, ca suverani ai statului național unitar român, în cadrul unei ceremonii impresionante, rămasă în imaginile vremii.Din păcate, anul tragic 1940 a rupt bucăți

din trupul țării, rămase ,unele, și azi în afara granițelor.Poate va veni un moment al istoriei, când România Mare se va reface, când sloganul tinerilor basarabeni , “ Basarabia e România “ va deveni realitate.

La mulți ani, România !

30 noiembrie 2018

Prof. Elena Catană

Eroism şi spirit de sacrificiu pentru România Mare

Prof. dr. Mihaela Oproiu

Să scrii despre război nu este uşor şi nici plăcut, dar soarta noastră, a poporului român a fost să fim înconjuraţi de state puternice, dornice de hegemonie. Pe câmpul de luptă s-a scris istoria ţării. Prin sacrificiul suprem s-a înfăptuit Unirea cea Mare.

Jurnale, mărturii, fotografii, cântece, scrisori, „poveşti” de război transmise oral sau scrise ne prezintă imaginea frontului românesc în primul război mondial.

În studiul de faţă nu-mi propun să fac o analiză a situaţiei de pe front, ci doar să evidenţiez anumite trăsături ale ostaşilor, anumite situaţii cu care s-au confruntat la un moment dat. Se ştie că armata română număra aproximativ 800 000 de soldaţi concentraţi pe două fronturi: pe linia Dunării şi pe linia Carpaţilor. Ostaşii români, plecaţi de la plug, în mare parte, au trăit clipe de entuziasm alternate cu momente de groază. De entuziasm deoarece credeau într-o victorie rapidă care să-i reunească cu fraţii lor din Ardeal. „În drumul de la Buzău la Galaţi, (...) alergau soldaţii noştri din toate părţile spre locurile de concentrare, (…). Prin toate gările se vedeau trenuri lângă trenuri, lungi de câte 50 până la 60 de vagoane, iar vagoanele erau acoperite peste tot de soldaţi, care nemaiavând loc nici înăuntru, nici pe sus, se aţineau pe scările şi capetele vagoanelor, atârnând ca ciorchinele de struguri. Plecarea trenurilor, precum şi sosirea lor erau însoţite cu urale şi cântece care străbăteau văzduhul în mare depărtare. Ai fi crezut că toţi aceşti eroi ai neamului se duc la nuntă, aşa erau de veseli şi de sprinteni în mişcări. Toţi strigau din toată inima: Să trăiască România Mare!“ scria medicul chirurg Vasile Bianu (1858 - 1927), în volumul „*Însemnări din războiul României Mari*” (I).[1] Mai mult, chemaţi de datoria către Patrie şi Neam, unii soldaţi nu au mai avut norocul ca, în clipa mobilizării, să-i mai vadă pe cei dragi de acasă şi să-şi ia rămas bun. Au intrat direct în luptă şi

[1]https://adevarul.ro/locale/hunedoara/marturii-cutremuratoare-despre-ostasii-romani-razboi-mondial-era-jale-sfasietoare-intorceai-1_5b1d1ededf52022f750032b1/index.html

în confruntările militare care au urmat, au dat dovadă de curaj, vitejie, demnitate, caracter, putere de sacrificiu. Sublocotenentul Erceanu[2] şi-a adus tributul suprem – viaţa - pentru cauza cea mare. A fost prima jertfă a războiului de pe frontul Cerna, fiind rănit grav în ziua de 15 august 1916, îngrijit la spitalul din Turnu Severin s-a stins din viaţă în ziua de 16 august.

În vâltoarea evenimentelor generate de război a fost „prins" şi Severinul, dar şi locuitorii judeţului. Severinul, prin poziţia sa geografică, a cunoscut din plin ce înseamnă războiul: navigaţia pe Dunăre a stagnat, trenul nu mai circula decât până la Strehaia, şantierul naval se evacua, abatorul nu mai tăia decât câteva animale pe zi, prăvăliile erau închise, iar instituţiile administrative se mutaseră la Strehaia. Din 8 noiembrie 1916 oraşul a fost ocupat de germani şi aşa a rămas timp de doi ani, perioadă în care locuitorii au trăit de acasă „ororile" războiului: unele fabrici au fost închise, altele au fost evacuate, şcolile au fost transformate în cazărmi, bisericile au fost jefuite[3].

Ostaşii mehedinţeni, în mare parte ţărani şi învăţători, au contribuit cu tot elanul, dar şi cu sacrificiul suprem la războiul pentru întregirea neamului românesc. Au participat la luptele din zona Orşova, de pe Cerna şi din Munţii Mehedinţiului, de la Jiu, defileul Oltului şi Argeş, dar şi în cadrul campaniei din 1917 de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz.

Într-un război sunt mulţi factori care determină evoluţia fronturilor. De exemplu, important este armamentul aflat în dotarea armatei. „ (…) din cauza lipsei de arme, noi mereu am fost împinşi de inamic, deoarece tunurile lor purtate pe automobile blindate, răreau rândurile noastre deşi infanteria noastră întotdeauna punea pe goană pe cea inamică, ocupându-le poziţiile; dar ce folos că tunurile inamice care trăgeau cu o precizie minunată în tranşee, ne sileau să părăsim întăriturile capturate; aşadar pot spune că noi ne luptam cu maşinile, iar nu cu oamenii. Lipsa de maşini a făcut ca mereu noi să fim împinşi de inamic, deşi piepturile noastre păreau oţelite"[4]. Lupta în tranşee este o luptă pe viaţă şi pe moarte, denotă curaj, iniţiativă, strategie, stăpânire de sine, dar şi nebunie. Să vezi duşmanul aproape lângă tine, să poţi să spui: „Curaj, băieţi, trageţi cu putere, murim aici, că tranşeele nu trebuie date. Fuga e pentru mişei, nu pentru vitejii de la a 6-a."[5] arată cât de mult contează să fii condus de un ofiţer cu tărie de caracter şi pregătire militară pe măsură. Astfel de ofiţeri au menirea de a stăpâni panica care determină retragerea soldaţilor. „La gura tranşeului de comunicaţie stăteam

[2]*Memoriile învăţătorilor mehedinţeni*, ediţie îngrijită de Virgiliu Tătaru şi Gheorghe Hâncu, Drobeta Turnu Severin, 2000, p. 77-81. Sublocotenentul Erceanu, născut la 5 decembrie 1886, în comuna Izvorul Aneştilor, Mehedinţi, era de profesie învăţător. El după ce a luminat mintea tinerilor din şcoala unde era învăţător, spunând că marginile ţării trebuie întinse în tot locul unde este suflare românească, a plecat ca un bun ostaş să pună cel dintâi în fapt ceea ce predicase în şcoală. A căzut jertfă pentru neam, pentru ţară şi pentru credinţa strămoşească.

[3] Mihaela Oproiu, „*Severinul şi primul război mondial*" în „*Lectura Nova*", an 1, Nr. 2, 2002, pag. 20-21. Referitor la biserici clopotele acestora au fost duse în Germania, iar şcolile au fost devastate şi distruse materiale didactice. Pentru situaţia şcolilor în timpul războiului vezi şi *Revizoratul Şcolar al judeţului Mehedinţi*, dosar 50/1919.

[4] Serviciul Judeţean al Arhivelor Naţionale - Mehedinţi, *Revizoratul Şcolar al judeţului Mehedinţi*, dosar 48/1918, f. 12 (Memoriul din timpul „Războiului Mondial" al Sublocotenentului în rezervă (înv.) Mihai N. Popescu).

[5]*Memoriile învăţătorilor mehedinţeni*, p. 51-61 (Memoriul locotenentului în rezervă, Cercel I. Dumitru, învăţător în comuna Tâmna, Mehedinţi).

cu carabina întinsă, amenințând că ucid pe orice soldat care părăsește tranșeea. (…) Contraatacul îl pronunț din inițiativă proprie și-l conduc eu însumi în fruntea trupei. Soldații mei m-ascultă. Atacăm pe dușman la baionetă, în tranșeele noastre. Sunt rănit în mâna stângă de o baionetă dușmană. E un măcel nemaipomenit, groaznic, fioros."[6]

Demnitatea este și ea o trăsătură definitorie a soldatului român. O găsim prezentă în multe situații pe front, dar în materialul studiat mi-a reținut atenția următoarea afirmație „ (…) renunț a semna un act cu nemții și declar că rămân prizonier până la încheierea păcii."[7]. Și așa a rămas în prizonierat sublocotenentul I. D. Cioclov până la încheierea păcii de la București, când a fost expatriat în țară.

Curajul este nelipsit pe front, în linia întâi unde eroismul și jertfa de sine aduc omagiul suprem eroilor neamului. În luptele care s-au dat, soldații români s-au arătat bravi, neclintiți, îndrăzneți, au cunoscut războiul în toate fazele lui, au stat de zeci de ori în fața morții, s-au confruntat cu moartea și au murit sau au supraviețuit. Învățătorul Constantin Pârvulescu descrie un moment din linia întâi care este definitoriu pentru tot ceea ce înseamnă război. „La Mărășești am respins atacurile dușmanilor cu cea mai mare îndârjire, stând în tranșee zile și nopți, atât pe timp de ploaie cât și pe vreme frumoasă. Noaptea, de cele mai multe ori, lucram tranșee și rețele de sârmă. ***N-am cuvinte să descriu luptele de la Mărășești, unde și în văzduh, ca și pe pământ, era un infern. Fiindcă cele mai multe atacuri se dau noaptea, era ceva nemaipomenit de văzut. Sute de proiectile spărgându-se în aer, cu zgomot sinistru, iar altele pe pământ, sutele de explozii de granate și mortiere de tranșee, vâjâitul gloanțelor de armă și mitralieră, luminatul rachetelor de diferite culori îți dau impresia unei zile din urmă. Cerul părea că arde, iar din pământ părea că izbucnesc, din când în când, vulcane de foc, urmate de trăsnete teribile. Mii de bubuituri, în același timp, îți reda urechii o muzică lugubră ce nu se sfârșea câte cinci ore în șir, iar când sfârșea … răsuflai și te întrebai, pipăindu-te, dacă ești viu sau mort. Pe fiecare zi mureau în tranșee câte doi, trei soldați sau ofițeri loviți de schije sau îngropați de mii de obuze, afară de soldații și ofițerii morți la atac, care stau reci la pământ, de se făceau movile întregi cu corpurile lor."***[8]

Așadar, războiul i-a adus pe toți românii laolaltă într-un singur stat național unitar. Astăzi, este responsabilitatea noastră de a păstra ceea ce s-a înfăptuit prin jertfa eroilor căzuți pe câmpul Patriei. Să nu uităm să fim mai buni, mai aproape unii de alții, mai responsabili, și, prin faptele

[6]Ibidem.
[7]Ibidem, p. 175 (memoriul învățătorului I. D. Cioclov, Școala primară mixtă din comuna Poroina Mare, Mehedinți). I.D.Cioclov, înrolat ca sublocotenent în Regimentul 17 Infanterie „Știrbei Vodă" a luat parte la toate luptele de pe Valea Cernei și din Munții Mehedințiului până când a fost prins și trimis în captivitate(nov.1916-apr.1918).
[8] Ibidem, f. 177-178.

noastre, să aducem un omagiu sincer celor ce au trăit şi au scris ISTORIA UNIRII NEAMULUI ROMÂNESC!

Bibliografie:

- Serviciul Judeţean al Arhivelor Naţionale - Mehedinţi, *Revizoratul Şcolar al judeţului Mehedinţi,* dosar 48/1918; dosar 50/1919.
- *Memoriile învăţătorilor mehedinţeni*, ediţie îngrijită de Virgiliu Tătaru şi Gheorghe Hâncu, Drobeta Turnu Severin, 2000.
- Mihaela Oproiu, „*Severinul şi primul război mondial*" în „*Lectura Nova*", an 1, Nr. 2, 2002.
- https://adevarul.ro/locale/hunedoara/marturii-cutremuratoare-despre-ostasii-romani-razboi-mondial-era-jale-sfasietoare-intorceai-1_5b1d1ededf52022f750032b1/index.html

România Mare – un ideal naţional

Prof. Mariana Gabi Dumitrascu

2018 este anul sărbătoririi Centenarului în România. 100 de ani de la Marea Unire! A fost Unirea un ideal? Românii au dorit un stat naţional unitar? Răspunsul afirmativ este susţinut de Istorie.

Şcoala Ardeleană are un merit aparte în formarea conştiinţei naţionale la românii din Transilvania, deoarece a folosit argumente temeinice pentru a demonstra continuitatea şi originea latină a poporului român.

Peste Carpaţi, la sud şi est, generaţia paşoptistă, o generaţie de intelectuali şcoliţi în Occident, a mers mai departe şi a creionat în documente programatice, în ziare şi în adunări publice două idealuri: unirea şi independenţa. „*Unirea Moldovei cu Muntenia este cheia de boltă fără de care s-ar prăbuşi tot edificiul naţional*" nota Mihail Kogălniceanu în documentul „*Dorinţele partidei naţionale din Moldova*", în august 1848, la Cernăuţi. Costache Negri, Vasile Alecsandri în „*Prinţipurile noastre pentru reformarea patriei*" (12 mai 1848, Braşov) formulau obiectivul naţional: Unirea Moldovei şi Ţării Româneşti „*într-un singur stat neatârnat*". Şi în Ţara Românească, C.A.Rosetti scria la 11 iunie 1848 un articol „*Către fraţii noştri din Moldova*" în care sublinia importanţa unirii celor două ţări româneşti. Mai mult, la Blaj, pe Câmpia Libertăţii S-a strigat: „*Noi vrem să ne unim cu Ţara!*". Aşadar, proiectul politic paşoptist a demonstrat că unitatea statală este determinantă pentru modernizarea internă a ţării şi pentru obţinerea independenţei.

Prin dubla alegere a lui Al. I. Cuza s-a împlinit un vis frumos: Moldova şi Muntenia laolaltă. Unirea a fost consolidată de înfăptuirea de reforme, de aducerea în ţară a unui principe dintr-o familie domnitoarea europeană, Carol de Hohenzollern-Sigmaringen (1866-1914), de elaborarea primei

constituţii interne româneşti (1866). Proclamarea Independenţei României (10 mai 1877) şi recunoaşterea internaţională a acesteia creşte prestigiul României în Europa. La 10 mai 1881, România este proclamată Regat, iar principele Carol devine rege sub numele de Carol I.

Diplomaţia românească se va concentra pe următorul mare obiectiv: realizarea statului naţional unitar român prin unirea tuturor provinciilor româneşti aflate în afara regatului cu România.

După doi ani de război (1916-1918), de sărăcie, de epidemii, în care România aproape dispăruse ca stat, după o pace de compromis dezastruoasă, se împlinea idealul naţional, pentru care intraserăm în luptă, şi chiar mai mult de-atât. Se năştea România Mare: în 27 martie 1918, Sfatul Ţării a votat unirea Basarabiei cu România, la 15 noiembrie 1918, la Cernăuţi, Congresul General al Bucovinei vota unirea cu România, iar pe 1 decembrie 1918, Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia a decretat unirea provinciilor Transilvania, Banat, Crişana, Maramureş şi Sătmar cu Regatul României.

Bibliografie:

Keith Hitchins, *Românii (1774-1866)*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1998.
Idem, *România (1866-1947*), Editura Humanitas, Bucureşti, 1998.

Unire și unitate

Anisia Pîrvulescu
Clasa a X-a F

În lumea pe care fiecare dintre noi o vede, tot ce începe se și sfârșește. Important este, însă, cum alegem să trăim, cum alegem să fim și unde vrem să ajungem. Noi, oamenii, nu putem fi un singur cuvânt și nu am fost creați pentru a fi doar un singur cuvânt. Noi, oamenii, suntem peisajul format de totalitatea pieselor de puzzle ce se regăsesc în sufletul nostru, suntem rezultatul tuturor emoțiilor și sentimentelor ce ne pătrund inimă.

Omul este atât unire, în sine, a tuturor concepțiilor sale, cât și rodul unirii, în același gând, a celor Trei Persoane, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, pentru că Omul a fost creat în iubire și din iubire pentru a rămâne în iubire, iar cele Trei Persoane sunt însuși izvorul iubirii lumii. Lume care a început prin unire.

Simțim nevoia unei unități. Simțim nevoia de a fi completi, împliniți, mulțumiți. Ca să ajungem la această mulțumire a sufletului, suntem într-o neîncetată căutare. Căutam să ne descoperim, să ne înțelegem și căutam oameni care să vadă lumea așa cum o vedem noi. Ne dorim sprijin și dorim sa fim acceptați. Datorită aceastei dorințe de a fi acceptați, putem spune că ne căutăm

locul în această lume. Aceasta lume în care trăim ne arată în fiecare zi că nu putem trăi singuri. Astfel vrem să fim în comuniune cu ceea ce se întâmplă în jurul nostru, vrem sa ne simțim uniți cu ceea ce ne înconjoară. Omul, creația lui Dumnezeu, se va simți unit de ceea ce-l înconjoară, de natură si de ceilalți oameni, doar restabilind relațiile inițiale, adică relația lui cu Dumnezeu prin iubirea în care a fost creat. Odată cu îndepărtarea omului de Lumină, au început să apară fisuri, crăpături. Chipul lui Dumnezeu în om s-a alterat. Sufletul omului este acum păzit de un zid puternic al ispitelor, iar Dumnezeu a rămas regele din afara cetății, ce bate încet la ușă și așteaptă veșnic răspunsul nostru.

Pe fondul unirii sufletului cu natura și cu Dumnezeu, omul a căutat unitatea chiar și în societatea în care se află. Încă de la începutul Bisericii, Sfinții Apostoli și-au început evoluția spirituală prin unirea sufletelor lor cu Dumnezeu, ca mai apoi să pună bazele unirii tuturor sufletelor ce împărtășeau aceeași credință și aceleași gânduri cu ei. Biserica a fost cea care le-a arătat oamenilor foloasele unității, atât în credință cât și în suflet. Biserica a făcut cunoscut cel mai profound şi cuprinzător mod de a simți unirea acestei lumi, pentru că unirea înseamnă înțelegere, înseamnă orizonturi comune, principii comune și scopuri comune, înseamnă statornicie și putere, putere în fața obstacolelor și piedicilor ce apar în drumul unui om.

Viața noastră este o scară. Tânjim să urcăm câte o treaptă, și încă una, și încă una... Tânjim să ajungem în locul în care simțim siguranța din care am plecat și în care simțim că lumea a fost făcută pentru noi. Noi, creștinii, tânjim să ajungem în Împărăția lui Dumnezeu, vrem să simțim că facem parte din ea și vrem să fim uniți cu El.

Înaintea creştinismului, religiile antice căutau răspunsuri la întrebările existențiale și au ajuns chiar să simtă coaja nucii în care se află răspunsul. Simțeau coaja, dar nu și miezul. Coaja aceea tare proteja Adevărul Credinței. Miezul era Împărăția lui Dumnezeu şi miezul nu ne-a fost arătat decât odată cu venirea lui Hristos pe pământ. Chiar și atunci când romanii și dacii nu-L cunoșteau cu adevărat pe Dumnezeu, ci doar intuiau existența Lui mai presus de zei, și-au dorit unirea popoarelor ca mijloc pentru a ajunge la scopurile lor finale. De ce unirea avea o importanță atât de mare? De ce unirea era mijloc spre reușită? Printre foloasele ce veneau odată cu unirea popoarelor, se numără încrederea. Încrederea că există o șansă la a izbândi în luptele ce le ducem, încrederea că există cineva care îi va face pe cei din jur să simtă fericirea de mult pierdută, pe care încă o căutăm cu ardoare.

Ceea ce ne unește, pe noi, fiii lui Dumnezeu, este simplul fapt ca suntem fii ai lui Dumnezeu. Indiferent de perioada în care trăim, indiferent de poziția pe care o avem în această societate, și noi și popoarele păgâne, ce nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, am fost mereu fii ai lui Dumnezeu. Unitatea aceasta începe încă de la facerea lumii, când am fost creați după chipul și

asemănarea lui Dumnezeu, se continuă până la venirea lui Hristos pe pământ și până la răstignirea Lui pe cruce, când devenim fii ai aceleiași Biserici și va continua până când vom fi uniți noi cu noi și noi cu Dumnezeu. Și prin împreună-lucrarea Duhului Sfânt, a Tatălui și a Fiului, omul este chemat să rămână în unitatea ce se află mai presus de cele ce ni le închipuim. Lumea aceasta ne-a fost dată ca o a doua șansă de a cunoaște foloasele unității, ne-a fost dată cu speranța, dar totodată cu nădejdea, de a ne face, într-adevăr, după voia Tatălui, spre asemănarea cu El.

Deci unirea și unitatea, din ce provin? Din iubire. Și spre ce sunt ele, cu ce scop și cu ce foloase? Pentru fericire. Singurătatea este nodul ce ne tine strâns legați de aglomerația și de îmbulzeala spinilor ce ne înțeapă sufletul ce era cândva curat și limpede. Acum, ca o mare fără pești și ca o grădină fără flori, sămânța sufletului nostru așteaptă lumina divină ce a fost cândva pierdută. Acum, un fior dulce ce ne străpunge trupurile ne unește pe noi toți. Acum, lumea goală în care ne aflăm caută fericirea, îndepărtându-se de ceea ce strămoșii noștri au simțit. Dacă acum ne ascundem în spatele ochilor sticloși ce abia mai murmură câte un cuvânt, din când în când, înainte martirii noștri își dădeau viața pe plaiurile române pentru fericirea noastră. Martiri cunoscuți și mai puțin cunoscuți , domnitori și oameni de rând, au dus bătălii crunte pentru fericire, pentru cunoaștere și pentru neam...Țara ce o avem este coperta unei cărți pline de lacrimi și zâmbete, de lupte și victorii, de sânge și întuneric, de lumină și de speranță. Am stat drepți, cu speranță și cu credință, în fața Imperiului Austro-Ungar și am dăinuit până astăzi. Biserica a hrănit toate cugetele care luptau pentru Unirea Principatelor Române. Nu doar că preoții și ierarhii și-au făcut simțită prezența în răscoalele de pe plaiul românesc, „oamenii bisericii", cum erau numiți, s-au rugat pentru bunăstarea și pentru pacea românilor de pretutindeni. Au rostit cuvânt sfânt pentru fericire.

Prin acest important moment istoric s-a împlinit dorința de veacuri a românilor de a fi uniți într-o singură țară. 1918 este anul în care românii au pregustat din Adevărata Credință purtată în suflet de atâția predecesori. 1918 este anul bucuriei românilor, ce a dus mai târziu la unificarea Bisericilor Ortodoxe surori din teritoriile reunite cu Țara şi din Vechiul Regat şi la ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la statutul de Patriarhie. Anii au trecut, dar sufletul românilor a rămas același. Poporul român a dat naștere multor tradiții și cântece naționale și a crescut nenumărate inimi curate și suflete brăzdate de Lumina Cerească. Noi, românii, purtăm în suflet flacăra încă nestinsă a luptelor ce s-au dat pentru fericirea noastră și noi, contemporanii, o dăm mai departe, din mână în mână și o păstrăm vie printre gândurile noastre, ce rămân la nivelul profanului. Și înălțându-ne încet, încet, pe scara conștiinței noastre, în horă și în veselie, continuăm să descoperim împreună unitatea ce ne înconjoară.

De atunci, pentru România, hora devine un dans şi un simbol al biruinţei şi legământului celor care, înfrăţiţi, se simt ai acestui neam şi ai acestui pământ. Hora este însăşi unirea celor ce împărţim aceeaşi patrie. Hora este cântecul glasurilor ce n-au avut sfârşit în rugăciune. Hora este dansul buzelor ce an de an spun: „Sunt român!”.

În cele din urmă, după 100 de ani de la Marea Unire, privim în jur și vedem roadele unității sufletelor române. Anul acesta, de centenarul Marii Uniri, mireasma cuvintelor rostite an de an prin împărtășirea aceleiași credințe, ne adună laolaltă. Acesta este răspunsul. Bucuria sufletească, ce surâde în cocioaba conștiinței noastre, a devenit hrana sufletului nostru și odată cu ea, așteptăm cu nădejde unirea noastră deplină, unirea noastră cu Dumnezeu, să răspundem chemării Lui, să fim fii ai Lui. Să fim HRISTOFORI.

Reunirea după 100 de ani

Bogdan Baicu
Clasa a XI-a F

Era abia începutul iernii.Atunci, pe 1 Decembrie, românii de pretutindeni şi-au schimbat destinele şi au realizat Marea Unire.Iată-ne astăzi, în prag de Centenar, despărțiți de frații noștri de peste Prut.Oare câți dintre ei mai sunt cu adevărat frații noștri sau cel puțin, se mai consideră așa?

De-a lungul timpului au circulat tot felul de mituri precum popularea Moldovei de către ruși sau mutarea basarabenilor în Ucraina sau Rusia. Cu toate acestea, este aproape imposibil ca majoritatea moldovenilor de peste Prut să își fi pierdut originea română și ca măcar o mică parte din ei să nu își dorească să devină, la un moment dat, măcar copiii lor, români „cu acte în regulă”. Poate că speră si mai mulți decât atâția, nu neapărat din patriotism, ci datorită beneficiilor pe care le poate oferi o eventuală integrare in Uniunea Europeană. Pe de altă parte, limba română, deși este limba oficială, este prea puțin folosită de frații de peste Prut ce fie vorbesc rusa, fie spun ca vorbesc limba moldovenească. Dacă îi întrebi, cu siguranță o bună parte încearcă sa nege originea română, susținând fie că moldovenii sunt o altă rasă decât romanii, fie ca sunt mai apropiați de ruși, popor ca se teme de alipirea Basarabiei la România, pierzând una dintre zonele tampon către țările membre NATO.

Dacă ne uităm însă în țara noastră, majoritatea nu este preocupată de unirea cu Republica Moldova. Acest lucru poate că se datorează unei vieți mult prea încărcate pentru a ne mai gândi la rădăcinile noastre. Sau poate că este cauzat de tendința mondială de renunțare la patriotism și de

considerare egală si identică a naționalităților. Poate însă, și sper că acesta este motivul, mulți se gândesc la binele lor și consideră că unirea cu Basarabia va trage și mai mult România înapoi, aducând poate și alte sancțiuni din partea Uniunii Europene, din cauza sărăciei ce domnește peste Prut, însă în adâncul inimii își doresc și ei ca situația să se remedieze cândva. O altă cauză este, poate, necunoașterea trecutului istoric, tinerii gândindu-se din ce în ce mai mult la viitor fără să își știe trecutul. Nu cred că acesta este motivul adevărat pentru cădacă ne-am uita cu atenție, cei de 18-25 de ani sunt cei care sunt cei mai vehemenți în lupta pentru unire.

Dacă tot a venit vorba despre cei ce luptă pentru unire, câți dintre voi cunosc acțiunile pe care le pornesc ei în acest sens? Câți dintre voi au auzit de Marşul Centenarului de la Alba Iulia către Chișinău? Câți dintre voi ați auzit despre „Semnează pentru Basarabia e România" sau cum mai este cunoscută acțiunea „Semnează pentru unire"? Prea puțini, deoarece mass-media nu promovează asta.

Oricum ar fi, de 1 Decembrie vom sărbători alături de frații de dincolo de Prut, căci „Basarabia e România" și ne dorim „Jos hotarul de la Prut!". Poate că dacă cineva din viitor va citi asta, va zâmbi știind că poate ajunge în Basarabia fără să mai treacă granița.

Nunta secolului

Antonia Boiescu
Clasa a IX-a B

Conform istoricului Gheorghe Anghel, ziua de 1 Decembrie 1918 a fost o zi mohorâtă, cu cer întunecat de nori și ploi până seara. După ce am citit Proclamația de la 1 Decembrie 1918, mi-am dat seama că la Alba-Iulia a avut loc o nuntă. La această fastuoasă nuntă nu a existat un mire descendent al unei familii de nobili sau vreo mireasă fugară. În acea zi, ne-am căsatorit noi cu noi. Stramoșii noștri și-au luat numele de români fără vreo obiecție din partea inamicilor neinvitați.

De atunci, toți purtăm la unison zestrea noastră din moși strămoși, dar poate că cea mai de preț mostenire lasătă este cea a unirii, pe care o purtăm cu noi pretutindeni și care ne este în sânge.

Revin în prezent. 1 Decembrie 2018 este doar o zi, dar această zi însumează 100 de ani în care ne-am făcut recunoscuți în întreaga lume prin mințile sclipitoare, invențiile de prestigiu, locurile pitorești și multe altele.

Pe scurt, toate însușirile acestei tări căpătate în acești 100 de ani trebuie să le reamintim astăzi și să redeveim nuntașii de acum un secol.

Nunta de atunci a venit cu ploaie, ceea ce în vastul nostru folclor înseamnă noroc. Astăzi ploua, vreo coincidență?

Controverse necunoscute despre constituirea României Mari

Maria-Alexandra Crețescu
Clasa a XI-a F

Pentru a înțelege evenimentele din 1918, trebuie să ținem cont de două lucruri. Unirea n-ar fi fost posibilă fără să existe dorința românilor de a realiza România Mare, dar nici fără apariția unui moment internațional favorabil. Este vorba despre Războiul Mondial și despre sistemul de tratate care se pune în practică la sfârșitul acestuia.

România a intrat în stare de neutralitate, și apoi în război, pentru a lua Transilvania, nu pentru a realiza Unirea cu teritoriile de la Est, care făcuseră parte din Moldova, până în secolul XIX. Foarte puține voci vorbeau la 1900 despre unirea cu Basarabia.

Societatea românească, însă, a privit către Transilvania. O parte însemnată a opiniei publice a susținut războiul pentru Transilvania. Această provincie era valorizată, nu Basarabia. Când Sfatul Țării de la Chișinău a votat pentru unirea Basarabiei cu România, majoritatea opiniei publice românești a văzut această evoluție ca pe o palidă compensație pentru pierderea Transilvaniei. Situația se prezenta astfel: armatele române fuseseră înfrânte în Ardeal și apoi în Muntenia. Guvernul și Casa Regală se refugiaseră la Iași, iar la Est se dezintegra Imperiul Rus. Premierul filogerman Alexandru Marghiloman, care se deplasează la Chișinău, nu își notează în jurnal momentul ca pe o mare realizare, iar Sfatul Țării nu s-a gândit de la început la unirea cu România, ci doar când a apărut pericolul ca Ucraina independentă să înglobeze Basarabia, chestiune consemnată în procesele verbale ale ședințelor respective, documente care astăzi sunt publicate.

De ce Transilvania și nu Basarabia?

Să ținem cont că proiectul național s-a construit treptat, de la mijlocul secolului al XIX-lea și până la începutul secolului al XX-lea. Transilvania era valorizată din punct de vedere istoric, ideologic, ca loc de naștere a poporului român, dar și economic, economia fiind complementară cu a Regatului României. Avea industrie și resurse minerale care completau caracterul agrar al economiei din Regat. Acesta avea petrol, cereale, forță de muncă ieftină.

Integrarea nu venea de la sine.

România era o țară mică la acea vreme, fără forță economică, cu o armată slab dotată și resurse puține. Fără momentul favorabil al revoluției bolșevice din Ungaria, nu s-ar fi putut realiza Marea Unire. O țară așa cum era România nu putea produce o schimbare în politica internațională.

Elita culturală și politică din Ungaria s-a dovedit, la începutul negocierilor de pace, mai influentă decât cea din România. Deși făcea parte din tabăra învinșilor, Ungaria era avantajată față de România, în prima etapă a discuțiilor și tratativelor de pace de la Versailles. Elita ungară era mai

strâns legată de elitele occidentale decât cea română deși România dăduse dovadă de eroism și făcuse numeroase jertfe în război. Era nevoie de un factor care să încline balanța. Elitele occidentale erau confruntate, după patru ani de război, cu protestele societății civile, care nu dorea să mai lupte pe front. Opoziția în Franța sau Marea Britanie față de un nou război era consistentă.

În 1918 armata noastră era intactă, fusese remobilizată. Armata română a primit libertate de acțiune în Ungaria, pentru a înăbuși revoluția bolșevică. După lupte foarte grele, mai ales în partea răsăriteană a Ungariei, a ocupat Budapesta. Ulterior, mai ales după 1947, din motive politice, nu s-a mai discutat despre acest război, dar luptele au fost dure, iar pierderile mari. Victoria a înclinat balanța în favoarea României, la Paris.

A contat votul de la 1 Decembrie? Contează că nu au votat toți cetățenii din Ardeal?

În lipsa acelui vot Unirea nu s-ar fi realizat. Aceasta nu înseamnă neglijarea importanței conjuncturii externe favorabile. În toamna acelui an, situația în Ardeal era haotică. Autoritățile românești nu reușiseră să înlocuiască autoritățile austro-ungare, care au sabotat, în retragere, întreaga infrastructură, drumuri, căi ferate etc. Nu erau polițiști, jandarmi, administrație publică. Datorită acestor piedici concrete, la 1 decembrie, unii deputați români nu au ajuns, celebra Declarație fiind semnată timp de mai multe zile, pe măsură ce soseau deputații. În ciuda acestui fapt, nimeni nu poate nega că atitudinea românilor a fost clar în favoarea Unirii. Cei câțiva intelectuali care s-au opus nu au reprezentat însă un curent de opinie semnificativ.

Cei care nu au votat Unirea au avut opțiunea de a pleca în Ungaria ceea ce au și făcut. Au votat însă germanii, iar atitudinea lor a fost fără echivoc în sensul recunoașterii unirii Transilvaniei cu România. După normele din epocă, referendumul a fost validat. Faptul că a fost recunoscut la nivel internațional spune totul. Astfel, sistemul de tratate încheiat după primul război a validat Unirea, adică România Mare.

Gândurile umplu timpul și timpul umplut înseamnă istorie

Bărăganul ... Câmpia cunoscută pentru solul ei negru și bogat în humus a devenit prin anii ’50 Siberia românească pentru toți cei care au fost considerați de către regimul comunist “dușmani”. Acțiunea a început prin relocarea forțată în Câmpia Bărăganului a populației aflate pe o rază de 25 de kilometri la granița cu Iugoslavia, din județele Timiș, Caraș-Severin și Mehedinți, în urma conflictului izbucnit între Stalin și liderul comunist de la Belgrad, Iosip Broz Tito. Odată efectuat

acest “transfer de amploare de dislocare”, s-a continuat princondamnarea la muncă silită a cetățenilor socotiți de regim ca fiind nesiguri.

Acum ceva timp stăteam cu bunica mea la un ceai, la povești. O rugasem să îmi povestească despre viața la țară, iar printre multe întâmplări hazlii, mi-a zis cum într-o dimineață viața ei s-a schimbat radical.

La 18 iunie 1951, de Rusalii, la ora 12 noaptea, o comisie bătea neîntrerupt la poartă. Bunica urma să afle că își va petrece următorii -nu știa câți- ani din viață, într-un loc necunoscut. Maie, căci așa îmi place mie să îi spun, a adunat tot ce a putut din casă, timp în care mama și sora ei discutau cu comisia. Imediat ce comisia a plecat, a ajuns o camionetă, în care s-au încărcat lucrurile strânse de ele într-un timp așa de scurt. Camioneta le-a lăsat la marginea satului, de unde împreună cu alte 29 de familii, aveau să plece spre o destinație necunoscută.

Între timp, străbunicul meu își dorea să se întoarcă în sat; fiind învățător, plecase de acasă cu treabă. Armata care înconjurase satul Devesel nu l-a lăsat să intre.

Astfel, străbunica mea, împreună cu cele două fiice de 15, respectiv 19 ani, au plecat cu celelalte familii, în căruțe cu boi, spre Șimian. La Șimian îi aștepta un tren de animale. S-au urcat cam două familii într-un vagon și și-au continuat călatoria. Drumul lor a durat două săptămâni, deoarece erau nevoiți să oprească trenul de fiecare dată când un altul mai rapid trebuia să treacă.

Într-un final au ajuns la Călărași, în Câmpia Bărăganului. De acolo niște căruțe cu cai, i-au dus cinci kilometri pe un drum aflat la stânga unui lan de porumb și al unuia de grâu. Spațiul fiecărei familii era delimitat de câte două movilițe de pământ; Maie era pe lanul de grâu. Au rămas acolo, fără apă, fără mâncare, fără nimic. În noaptea aceea și-au făcut un așternut din paie de grâu și au dormit sub cerul liber. Ziua următoare au primit niște apă și au fost anunțați că trebuie să înceapă să își ridice case, deoarece urma să își petreacă acolo mult timp.

Oamenii și-au adunat puterile și au început să sape o groapă în care să amestece pământ, apă și paie pentru chirpici, chirpici din care urma să își construiască o cameră și o bucătărie. Mai târziu au primit două uși și două geamuri pentru „casa” lor. Astfel toți și-au început viața din nou.

Doi ani mai târziu, după ce a încercat de mai multe ori să îsi dea demisia, străbunicul meu a reușit să plece și el în Bărăgan, pentru a se reuni cu soția și fiicele lui.

În data de 26 martie 1956, cinci ani mai târziu, miliția a venit cu ordinul de eliberare a deportaților, iar toți oamenii s-au întors la ceea ce fusese odinioară „acasă ”. Din nefericire, familia mea nu și-a primit imediat casa înapoi. După nenumărate încercări la primăria Devesel, primăria Vânju-Mare și într-un final la minister, au avut voie să intre în casa ce le aparținea. Gospodăria frumoasă și ordonată din urmă cu cinci ani era acum plină de mizerie, cu geamuri și uși stricate și foarte deteriorate.

Reacomodarea și mai ales reintegrarea a fost dificilă. După doi ani de la întoarcere, străbunicul a putut să se angajeze din nou în învățământ, însă pentru a se pune pe picioare au mai avut nevoie de timp.

Ei au reușit. De fiecare dată când mă gândesc la povestea lor, știu că și eu pot.

Cornelia Păunel – bunica mea; Silvica Păunel - mătușa mea; Constanța Păunel – străbunica mea.

Cristina Drăgoi

Clasa a X-a F

De-a lungul vieții avem multe modele, mulți oameni vin și pleacă. Uneori ne apropiem ușor de străini, iar alteori abia ne mai putem ține prietenii alături. Cu siguranță, lângă noi va rămâne mereu familia, care ne susține în această devenire continuă. Familia este pentru fiecare dintre noi un refugiu, un colț de liniște și de relaxare și mai presus de toate, un izvor nesecat de iubire, înțelegere și răbdare. În cadrul familiei venim pe lume, creștem, ne dezvoltăm și ne înfiripăm la rândul nostru o nouă familie.

Copilul este puternic influențat de relațiile cu rudele și își formează personalitatea pe baza acestora: devine o persoană calmă, răbdătoare, cu anumite de aspirații sau dimpotrivă, este călăuzit pe căi mai puțin prielnice. Cu toate că familia joacă un rol foarte important în viața noastră, la vârste fragede, puțini dintre noi se gândesc la trecut, la locurile de unde își trag rădăcinile și la cine au fost cu adevărat străbunicii lor, dar odată cu trecerea timpului, tânărul adolescent începe să se gândească la mica istorie a neamului său. Pentru mine, bunicii nu sunt doar acele persoane care îmi spuneau povești pentru a adormi mai repede, îmi pregăteau bunătățile preferate și construiau împreună cu mine castele de nisip. Ei au ocupat și ocupă un loc special în sufletul meu și, mai mult, ei sunt cei care m-au introdus pentru prima dată în lumea apusă a trecutului nostru.

Nu de puține ori mă gândesc cu nostalgie la momentele prețioase petrecute în fața șemineului, care degaja o căldură moleșitoare, împreună cu bunicii, cărora le apăruseră de câțiva ani primele fire de păr alb. Șemineul avea o însemnătate aparte pentru noi; era locul unde se spuneau cele mai multe povești. În toamna următoare aveam să încep clasa întâi și eram, bineînțeles, mai interesată de poveștile cu prințese și feciori de împărați care se luptau pe cai albi pentru a câștiga mâna tinerei domnițe. Istorisirea de atunci îmi atrăsese atenția tocmai datorită caracterului său medieval. Dar povestea spusă în acea seară de ianuarie era diferită de cele precedente, întrucât nu începea cu ,,A fost odată…'', și astfel am aflat despre experiența de viață a străbunicului meu.

S-a născut pe 23 ianuarie 1918 (data sa de naștere coincidea cu cea a viitorului președinte) într-o zonă mai muntoasă a Mehedințiului, satul Nevăț.Chiar dacă acum împrejurimile sunt pustii, în copilăria lui, aerul curat și pădurile dese atrăgeau mulți locuitori. Era strâns legat de locurile natale, dar la doar 23 de ani a fost nevoit să se despartă de ele, de familia sa, de soția însărcinată și să plece pe front. Avea deja pregătire militară și știa ce presupunea războiul. A luptat cu vitejie pentru patria sa și nu s-a gândit niciodată să renunțe. Pentru a-și mai alina dorul și în speranța că ar fi putut trimite vreodată scrisori celor de acasă, a păstrat chiar și un jurnal, în care consemna, din când în când, anumite date.

A suferit mult în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar era un om puternic și a continuat să lupte. Ghinionul a făcut să fie luat prizonier în peninsula Crimeea. Din nefericire, carnețelul tocit cu pagini umede i-a fost confiscat, iar mărturiile au fost pierdute. După șapte ani în care a fost supus la multe atrocități, a fost eliberat și lăsat să se întoarcă acasă.

Drumul lung și istovitor l-a secat ca de puteri. Era însă mai motivat ca niciodată să își întâlnească familia. A ajuns la vechea lui casă și a fost întâmpinat de o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată, dar cu care simțea că avea deja o conexiune specială-fiul lui. Băiatul slăbuț, cu părul negru și ochii căprui a fost nespus de bucuros să îl întâlnească. După câteva îmbrățișări lungi, străbunicul meu a primit o veste cumplită: soția sa murise cu câțiva ani în urmă, în timpul războiului,

din cauza unei boli necruțătoare. A fost foarte afectat și i-a fost greu să își reconstruiască viața, dar era conștient că băiatul lui avea nevoie de un viitor mai bun.

A început cu reabilitarea casei și cu achiziționarea unor noi animale, întrucât toate le fuseseră luate pentru a le oferi mâncare soldaților. După câțiva ani, a întâlnit-o pe străbunica mea, cu care s-a căsătorit și împreună au mai avut doi copii, pe bunicul meu și pe sora acestuia. Străbunicii mei își doreau ca cei doi copii ai lor să evolueze și știau că acest lucru era posibil doar dacă mergeau la școală. Cum nu era nicio astfel de instituție în apropiere, cei doi au decis să deschidă singuri una. Au adus un învățător dintr-un sat vecin și au amenajat o cămăruță din casa lor pe post de sală de clasă. Astfel străbunicul meu a devenit un om apreciat. I-a încurajat pe mulți dintre vecinii săi să își lase copiii la școala improvizată, se ocupa și cu munca fizică, citea multe cărți, își sfătuia adesea vecinii, care aveau mare încredere în raționamentul său, cu privire la diferite probleme și chiar redacta anumite documente, întrucât scrisul lui era foarte frumos.

Familia nu înseamnă doar prezent, ci și trecut, respectiv viitor. Trebuie să prețuim și să respectăm relațiile ce se stabilesc între membrii familiei, întrucât ele reflectă întru totul personalitatea noastră și să nu uităm că la granița dintre istorie si prezent zac o multitudine de amintiri păstrate încă vii, care ne ajută să ducem o paralelă între ceea ce am fost și ceea ce suntem.

AlexandraDumitru

Clasa a X-a F

Într-o fracțiune de clipă m-am putut vedea, sau mai exact mi-am admirat fiecare pagină, cuvânt, literă, lacrimă și zâmbet care până în acest moment îmi brodaseră cu pași mari de furnică viața. Mi-am văzut nașterea, momentul în care pentru prima oară mi-am deschis ochii si am simțit viața, timpul și iubirea. Eu priveam confuză pretutindeni, iar ei, părinții mei, mă priveau cu drag, le-am simțit și ultima particulă de iubire, iar în acel moment iubirea era tot ce aveam. Mi-am văzut apoi copilăria, mereu fusesem un copil timid, ce-i drept, dar îmi umplusem timpul visând. Îmi plăcea să visez, să pot face miracole. Acum, când privesc în propria-mi istorie, aș fi vrut să îmi transform clipa copilăriei, care cred că s-a scurs cu o repeziciune mută, în eternitate. Dar acum, acum e prea târziu.Unde mă aflu? Acolo, între granița dintre răsărit si apus, dintre lună și mare, sunt chiar aici, pe tărâmul adolescenței. În acestă clipă, pe acest tărâm, simt totul cu o intensitate incontrolabilă, care mă face să iubesc viața, urând-o în același timp. Și așa am ajuns în prezent, în această clipa eternă, cufundată în gânduri asurzitor de mute, numită viață.

Acum tot ce am sunt gândurile și sentimentele care pas cu pas îmi umplu timpul, îmi scriu cartea și îmi formează istoria. Eu însămi sunt o istorie care poate va fi povestită cândva, sau poate va

fi uitată, aruncată în timpul trecutul care acum îmi formează prezentul. Nu știu ce va fi cu mine, când voi pune punct și îmi voi crea coperta și poate nici nu vreau să știu, pentru că atunci nu mi-aș mai transforma fiecare fior care îmi străbate trupul firav pătat de timp.

Eu am învățat să nu mă grăbesc, nu sunt un prizonier al timpului și nici nu aș vrea să fiu, îmi place să simt totul și la rândul meu să ofer totul. Mulți m-ar întreba cum e posibil. Sunt un copil, un adolescent al secolului XXI, care știe să își trăiască timpul, să îl transforme în veșnicie, în timp ce alții sunt încătușați de el. Oriunde aș merge văd oameni grăbiți, oameni care se uită panicați la ceasul acela micuț de pe mâna stângă de parcă ar fi un rege, de parcă viața lor e ghidată de acel mic obiect. Nu mai văd zâmbete, chicoteli, momentele acelea speciale care ar putea deveni eternitate. Cel mai trist lucru, care pe mine mă tulbură cu puterea unui cutremur, este că oamenii nu mai au timp să își creeze relații, prietenii sau chiar amintiri, nu mai au timp să viseze, să se relaxeze, sau cel puțin așa cred ei. Ce înseamnă până la urmă expresia "nu mai am timp"? Cum poate să se termine ceva ce e veșnic, și anume timpul?! Nu poți fi îngrădit de eternitate. Ceea ce nu știm noi, sau poate ne e frică să o spunem, e că timpul nu ne este cușcă sau dușman, timpul este doar calea, modul de a deveni niște oameni mai buni. Asta observ eu la oameni zi de zi, pas cu pas, clipă de clipă. Ei își conduc viața în funcție de timp, în loc să lase timpul să le fie prieten. În acest secol timpul ne constrînge și cumva noi suntem cei care îl obligăm să ne încătușeze, să ne îngrădească pentru că, poate, ne e frică de veșnicie. Ne e frică, iar frica de libertate ne face prizonieri, ne ascunde de adevăratul nostru obiectiv, care e mult mai înalt și nu necesită timp. Timpul este doar o îngrădire a eternității, o particică dintre mii de particule.

Dacă privim în trecut, în prezentul strămoșilor noștri, observăm că timpul nu a fost dintotdeauna un factor primordial, un rege al omului. El a fost un ajutor, un prieten, fiindcă omului vechi nu îi era frică de eșec, el nu căuta să ajungă în vârful propriei ființe făcând orice sacrificiu. Omul acela căuta altceva, își căuta fericirea, pacea, iar odată ce tu ca om vrei pace, timpul nu-ți poate deveni dușman. Desigur, și atunci erau oameni conduși de timp, dar nu la fel de mulți, nu toți.

"Pendulul arată clipa, dar cine arată veșnicia?"(Walt Whitman). Pendulul sau ceasul pe care noi îl lăsăm să ne ghideze în acest joc, în această viață, este efemer, fiind un lucru palpabil, un lucru real, vizibil, ceea ce înseamnă că pentru fiecare în parte acesta va dispărea odată cu noi, iar tot ce am gândit sau făcut ne va compune cartea. Însă în veșnicie, acea dimensiune care nu ne va fi cunoscută până când nu vom deveni parte din ea, noi ne suntem propriii ghizi, propriii regi sau sclavi. Și poate nu realizăm, dar și aici, și acum, tot noi ne conducem, tot noi lăsăm trei ace să ne ghideze sau le uităm și pur și simplu trăim. Nu cred că o viață îngrădită între barierele timpului, ale realului, se poate numi viață.

Eu nu cred în timp, însă cred în nevoia oamenilor de a putea pune lucrurile în ordine, de a trăi în armonie. Timpul în sine e un concept făcut pentru ajutorul omului și organizarea lui, nu un dușman, trebuie să înțelegem toți. Dacă vom continua așa, toate relațiile intraumane se vor distruge, iar omul va fi singur. Poate va fi chiar în vârful propriului munte, dar singur nu va fi niciodată fericit. Timpul trebuie să fie doar un lucru care ne măsoară fericirea și amintirile, nu un cântar al banilor sau succesului, fiindcă viața înseamnă fericire, lucru pe care fiecare dintre noi l-ar vâna până în "pânzele albe".

Noi suntem liberi, timpul fiind doar un pod dintre lumea acesta și cealaltă, iar eternitatea este fiecare moment în care trăim. Omul, sufletul lui e etern, fiind începutul, motivul creației. Noi ca persoane suntem unici și în fiecare zi purtăm cu noi o peniță care cu fiecare literă ne scrie cartea. Acum suntem prezentul, dar cândva, pe acest tărâm, vom deveni trecut, iar tot ce rămâne din noi va fi acea carte, propria noastră istorie, care poate va domni veșnic sau va fi uitată de ceilalți. Noi alegem dacă vrem să devenim un personaj istoric, un om care și-a apărat credința, visurile și a avut curajul să spună vorbele care stăteau închise pe buzele multora, sau dacă vrem să fim doar personaje în viața noastră și a oamenilor dragi. Nicio carte nu e greșită sau corectă, pentru că ea ne reprezintă în totalitate. În acestă carte, istorie, ne sunt întipărite și lacrimile și zîmbetele, precum și greșelile sau faptele bune; pentru că nici tu, nici eu și nici ei nu suntem perfecți. Noi doar vrem să fim mai buni decât persoana care ieri a scris o pagină, decât noi. Timpul e doar martorul nostru, privitorul mut care zi cu zi ne scurtează viața și ne face să plecăm din acestă lume, să scriem ultimul cuvânt, iar apoi să punem punct.

Stând aici, în fața acestei foi mute, relalizez că eu sunt eternitate și libertate, că singura mea datorie e să îmi împodobesc istoria cu visele, speranțele și dorințele care îmi zboară necontenit în inimă. Mă simt datoare, față de cei care vor veni după ce eu nu voi mai fi, să îmi las amprenta, să încerc să fac din acest tărâm un loc mai bun, iar la final de pagină să scriu: "Bravo, fetițo, ai adus zâmbete acolo unde cândva erau lacrimi! Ai reușit".

MariaRăchitan

a X- a F

Din generaţie în generaţie, familiile au simţit nevoia să transmită în continuare istoria pe care o au în spate, originea sângelui care le curge prin vene. Aşa că, mi-am pus şi eu întrebarea: Oare unde îmi sunt mie înfipte rădăcinile, oare sângele meu ce istorie grăieşte? Cum puteam altfel să aflu răspunsul, decât mergând la casa bunicii mele ca să descopăr povestea ce stă în spatele meu?

Bunica mea, cea mereu răbdătoare, cea care m-a învăluit întotdeauna cu blândeţea şi bunătatea ei, m-a privit cu ochii ei calzi, fericită că în sfârşit cineva îi pusese această întrebare. Ea şi-a îndreptat privirea către tabloul ce zăcea înrămat de ani buni în acelaşi loc, de parcă încerca să spună tuturor că el este cel mai vechi şi preţios obiect din casă. Şi avea dreptate. Acel tablou misterios era de fapt un document de cetăţenie română acordat stră-străbunicului meu de către însuşi marele rege Carol I.

CAROL I.

Din gratia lui Dumnedeu si prin vointa Natională

REGE AL ROMÂNIEI.

Pe numele său, Ioseph Schwetz, stră-străbunicul meu a fost un farmacist de origine germană, care acum aproape un secol şi jumătate, în anul 1889, a devenit cetăţean român. El s-a stabilit împreună cu familia sa în Râmnicu-Sărat şi a fost nevoit să înceapă totul de la zero, nelăsându-se nicio clipă descurajat.

Poate că unii nu ar vedea acest lucru ca fiind ceva special, dar pentru mine este, deoarece am considerat întotdeauna că regele Carol I a fost cea mai importantă personalitate a istoriei moderne. El este cel de numele căruia se leagă independenţa României, redresarea economiei şi construcţia în munţii Carpaţi a Castelului Peleş, bijuterie arhitecturală a secolului XX. Ideea că strămoşii mei au avt prilejul să intre în cotact cu regele României, mă face să mă simt mândră.

Aşadar, scurta mea vizită la casa bunicii m-a ajutat să găsesc răspunsul la întrebarea ce mă frământa. Chiar dacă de-a lungul timpului multe s-au schimbat, ştiu sigur că o fărâmă din mine este sânge de nemţoaică.

Miruna Şoşea

Clasa a X-a F

Economia Romaniei într-o 100 de ani

Prof. Ala Gogu

În urmă cu 100 de ani, România se concentra pe dezvoltarea industriei naţionale prin acordarea de facilităţi aşa-numiţilor "meseriaşi" din economie, care creau locuri de muncă. Statul oferea reduceri la transportul pe calea ferată, preţuri avantajoase pentru terenurile pe care construiau şi impozite mai mici. Încurajarea industriei a dus la progrese economice importante, ţara noastră fiind considerată la începutul secolului al XX-lea "Belgia Orientului", dar şi "Japonia Europei". Astfel că în urmă cu un secol se exporta mai mult decât se importa, la fiecare 98 de lei exportat pe cap de locuitor se importau produse de 80 de lei pe cap de locuitor. Aproape 80% din mărfuri erau transportate prin Căile Ferate Române, considerată cea mai mare companie a ţării. În prezent, CFR se zbate să supravieţuiască competiţiei companiilor private feroviare şi rutiere.

Economia Romaniei trecut versus prezent

Producţia de petrol: producţia de petrol era în 1913 de 1.848.000 tone, însă în această perioadă aceste zăcăminte de petrol şi gaze nu erau insuficiente şi se făceau importuri din Transilvania. În acea perioadă industria era în plină ascensiune, dispunând de aproximativ 1,5 miliarde de lei capital şi de 200.000 de angajaţi, 80% dintre acestea revenind industriei prelucrătoare şi celei extractive. În acea perioadă erau 73.149 de unităţi industriale fără lucrători salariaţi, aproximativ 32.000 de unităţi cu între unul şi cinci salariaţi, 472 de unităţi cu 10-20 de lucrători şi doar 379 de unităţi care aveau peste 20 de salariaţi.

Transportul: În 1916 lungimea totală a drumurilor publice, adică drumuri "şoseluite, în lucru sau naturale" era de 45.604 km, dintre care 5.111 km de drumuri naţionale, 4.936 km drumuri judeţene şi 16.193 km drumuri comunale. Pe de altă parte, reţeaua feroviară era formată din 3.549 de kilometri în 1914, ce reprezenta o investiţie de 1,1 miliarde de lei, cea mai mare din România la vremea respectivă. Căile Ferate Române erau cea mai mare companie a ţării. După Marea Unire, România ajunge la 11.000 de kilometri de cale ferată. Tarifele la căile ferate au fost în general în scădere, iar în condiţiile intensificării transporturilor, Regia CFR a adus permanent venituri statului.În preajma Primului Război Mondial, România contractase un mare împrumut de 400 de milioane de de lei aur pentru dezvoltarea căile ferate. În 1914, CFR asigura transportul a aproximativ 11,6 milioane de călători şi a 10,9 milioane de tone de mărfuri, adică 4/5 din întregul transport intern de mărfuri.

Salariile: În 1911 salariile medii lunare ale celor 129.826 de muncitori industriali sunt de 60,8 lei (cei mai bine plătiţi fiind cei 7.496 de muncitori de la extracţii petrolifere cu o medie de 77,3 lei). Preţurile alimentelor manifestă o tendinţă de creştere: în perioada 1902-1914 preţul pâinii a

crescut cu 50% (de la 0,20 de lei la 0,30 de lei pe kilogram), al cărnii de vacă cu 66% (de la 0,72 la 1,20 de lei), al cartofilor cu 58%.

Populaţia:7,2 milioane de locuitori în urmă cu 100 de ani**.** Populaţia României în 1912 era de 7,2 milioane de locuitori, iar peste 90% din populaţie trăia în mediul rural, potrivit.

Exporturi versus importuri: România, pe excedent în schimburi comerciale în 1912. Ţara noastră exporta masiv produse agricole şi lemnoase, importând produse mediteranene în urmă cu aproape 100 de ani. România exporta 98 de lei pe cap de locuitor şi importa 80 de lei pe cap de locuitor în 1912, potrivit site-ului www.ince.ro. Altfel spus, valoarea totală a schimburilor externe se ridica la circa 1,28 miliarde de lei.

Produsele solului reprezentau la export 76,1% din total, iar ale subsolului 20,3%. România a importat în acelaşi an 32% din produsele solului şi 28% din produsele subsolului,

Împrumuturi externe: 62% din împrumuturi proveneau din Germania.În primii ani de existenţă, România modernă nu a obţinut niciun credit de investiţie. Până în 1914 se disting două etape în ceea ce priveşte condiţiile de obţinere a împrumuturilor. Până la obţinerea independenţei, România a primit greu împrumuturile de care avea nevoie, cu dobânzi mari şi la un curs dezavantajos, trebuind să ofere garanţii materiale şi financiare.În perioada 1900-1914 România a contractat şase împrumuturi, în sumă totală de circa 1,1 miliarde de lei. Circa 89% din împrumuturile ţării proveneau din surse externe: 62,2% din Germania, 33,3% din Franţa, 4,5% din Belgia, Olanda şi Elveţia. La începutul secolului al XX-lea datorită unei producţii agricole deosebite şi prin creşterea exportului produselor agricole şi a unor produse lemnoase şi petroliere, România a reuşit să achite o importantă parte din datoria externă.

Inflaţia: Nu cunoştea fenomenul inflaţiei**.** Până la Primul Război Mondial România nu a cunoscut fenomenul inflaţiei. La menţinerea solidităţii leului au contribuit la acea vreme stabilitatea politică, balanţa comercială activă şi permanenta expansiune economică.

Mediul de afaceri: 1.149 de întreprinderi industrial**.** În 1915 erau 1.149 de întreprinderi industriale, numărul acestora crescând cu aproximativ 900 în decursul a 20 de ani. Cele 236 de întreprinderi din 1886 aveau 14.870 de angajaţi şi o producţie de aproximativ 85 de milioane de lei. În 1915, aproximativ 837 de întreprinderi aveau 60.937 de angajaţi şi realizau o producţie de 585 milioane de lei.

<u>România astăzi</u>

Producţia de petrol: 4 milioane de tone de petrol în prezent.În 2012 producţia de petrol nu depăşeşte mai mult de 4 milioane de tone, iar pe piaţă cei mai mari jucători sunt Petrom, Rompetrol şi Romgaz cu profituri care depăşesc în total 1 miliard de euro. Cu toate aceastea, producţia internă nu acoperă necesarul de petrol şi gaze naturale la fel ca acum 100 de ani, de aceea an de an România

este nevoită să importe peste 60% din petrolul necesar şi peste 30% din necesarul de gaze naturale. Cât de dependenţi a ajuns populaţia de petrol şi de tot ce se întâmplă pe această piaţă se poate vedea în profiturile companiilor, dar şi în creşterea preţurilor la anumite produse.

Salarii şi preţuri la alimente: Salariul mediu net, 373 de euro**.** În decembrie 2011 salariul mediu net pe economie a fost de 1.604 lei (373 euro), potrivit datelor de la Institutul Naţional de Statistică. Salariul mediu net pe economie a crescut cu 21% în aprilie 2012 faţă de aceeaşi perioadă a anului 2008 şi cu 3,6% faţă de aprilie 2011.

Transport: 83.700 de kilometri de drumuri publice şi 11.000 de kilometri de cale ferată

La finalul anului trecut, România avea 83.700 de kilometri de drumuri publice, din care 16.700 de drumuri naţionale şi 35.400 de kilometri de drumuri judeţene. În 2011 erau 26.791 km de drumuri modernizate, aproximativ 21.949 de drumuri cu îmbrăcăminţi uşoare şi 34.963 km de drumuri din piatră şi pământ. Deşi calea ferată a ajuns la un nivel de degradare dramatic (un tren parcurge în aproape 6 ore distanţa de 330 km), statul continuă să aloce mai puţini bani pentru infrastructura feroviară decât pentru cea rutieră.

Populaţia:19 milioane de locuitori anul trecut**.** Populaţia din România în 2017 a fost de 19 milioane de locuitori, în scădere cu 2 milioane de locuitori din cauza migraţiei populaţiei către ţări cu o dezvoltare economică mai mare şi cu locuri de muncă atractive, dar şi a scăderii natalităţii, unul dintre motive fiind scăderea veniturilor populaţiei, potrivit datelor de la Institutul Naţional de Statistică.

Exporturi versus importuri: Deficit de 9,7 miliarde de euro**.** Exporturile vor ajunge la 45 de miliarde de euro în acest an, potrivit estimărilor din piaţă. Anul trecut exporturile au totalizat 45,01 miliarde euro, în creştere cu 20,5%, iar importurile au urcat cu 16,7% şi au ajuns la 54,73 miliarde euro, rezultând astfel un deficit de 9,72 miliarde euro, apropiat de cel din 2010.

Împrumuturi externe: România a luat un credit de încă 15% din PIB.România a luat de la finanţatori externi un împrumut de 20 de miliarde de euro de la FMI în martie 2009, fiind cel mai mare împrumut din istoria României şi probabil cel mai mare împrumut din istoria lumii raportat la datoria existentă deja.

Inflaţia: Inflaţie de 4,96% anul acesta

Mediul de afaceri: 950.000 de comercianţi active**.** În 2017 erau peste 950.000 de comercianţi activi, dintre care 298.000 persoane fizice autorizate şi 653.000 persoane juridice.

România in viitor

Aş vrea să ştiu cum va arăta România peste 100 de ani, pentru că poate, cu ajutorul nostru, vom putea schimba ceva, în bine. Aş fi vrut să citesc acum ce gândeau cei de acum 100 de ani, ca să

vedem cum stăm acum. Aş fi vrut să vedem cum era România în 1918 pentru a face o comparaţie cu România anului 2018, ca să vedem dacă am câştigat sau am pierdut.

Nu ştiu cum vreţi voi să arate România peste 100 de ani, dar mi-aş dori câteva lucruri extrem de simple: să fim, să rămânem în Uniunea Europeană, în NATO sau în ce alianţe occidentale politice şi militare vor fi aici. Nu aş vrea deloc „să fim independenţi“, adică ai nimănui.

Aş vrea să fim parte din lanţurile mondiale de globalizare, de comerţ, de investiţii, în special străine. Cred că globalizarea aduce şi va aduce mai multă dezvoltare economică în România decât oricare altă formă economică.

Aş vrea ca România să fie mult mai urbană şi să-şi întărească puterea oraşelor şi a judeţelor mari pentru a atrage investiţii, companii, antreprenori şi tineri.

Aş vrea, ca voi toţi, să avem infrastructură rutieră, feroviară, aeriană pentru a justifica statutul de intersecţie economică şi politică a Occidentului cu Orientul.

LA MULTI ANI, ROMANIA!

Bibliografie:

- “Istoria Economiei”, Maria Mureşan, Dumitru Mureşan, editura Economică, 2003,
- "Procesul de integrare a României în economia europeană", scrisă de Maria Mureşan.
- “Istoria Economiei’, de Mihail Opriţescu, editura ASE
- Institutul Naţional de Statistică

Una din poveștile familiei mele

Radu Nanciu

a VII-a A

Sunt un băiat de 14 ani, ai cărui părinți, la venirea mea pe lume, erau deja trecuți de prima tinerețe. Dar am considerat acest lucru întotdeauna un avantaj. Printre marile avantaje este și faptul că am un bunic care a trăit în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, ceea ce nu mulți copii de vârsta mea mai pot spune în secolul XXI. De asemenea, am cu acesta o relație specială. Când bunicul îmi povestește amintiri din copilăria și adolescența lui, îmi pare că văd un film, eu fiind un mare amator de informații din acea perioadă.

Născut într-o familie de oameni educați, cu o mamă unguroaică, absolventă a Școlii de Institutori de la Szeghed și un tată neamț, agronom, (al cărui nume, Bartolomeu, m-a fascinat întotdeauna), până la vârsta de 4 ani Bunicul nu a știut o boabă românește. Când îl privesc astăzi, la

82 de ani, îmi vine greu să cred că Bunicul a mers la grădiniță, la școală, că a fost ca mine, adolescent.

Mutat de la Timișoara, unde a fost crescut inițial de bunică și de frații mamei sale, la Otopeni împreună cu părinții și cei șapte frați ai săi, Bunicul a început o poveste de viață pe care mi-o împărtășește zi de zi.

În primăvara anului 1944 Bunicul avea 9 ani. În apropierea casei lor se găsea aeroportul care azi se numește Henri Coandă, și care la acel moment se afla sub controlul trupelor germane, încă aliate. Împreună cu fratele lui cu doi ani mai mare, Ionel, după ce veneau de la școală, își făcuseră un obicei din a petrece timpul cu soldații nemți. Pentru ei nu existau aliați și dușmani, ci doar își trăiau copilăria așa cum erau vremurile. Priveau avioanele care aterizau și decolau, fără să se gândească vreodată că duceau mortea undeva, cu bombele lor. Erau fascinați de motoare, de mașinăriile de război.Soldații îi priveau cu simpatie, le dădeau ciocolată și îi primeau în tancuri sau avioane. Curiozitatea lor nu avea limite și erau bucuroși să descopere mecanisme, să observe motoare puternice și să se plimbe pe chepengul tancurilor venite la reparat. Bucuria cea mai mare au avut-o când au zburat cu un avion, la mică înălțime, deasupra casei lor.

Copilăria bunicului, chiar dacă s-a petrecut în vremuri grele pentru adulți, a fost una fericită, până la venirea rușilor în țară.Abia atunci războiul și-a pus amprenta asupra familiei sale.Împreună cu Ionel a văzut cum ofițeri și soldați nemți, *prietenii lor*, au fost împușcați sau luați prizonieri.Rușii nu îi băgau în seamă, și de altfel nici nu aveau timp. „Armata eliberatoare” nu avea nicio limită, erau jefuiți atât nemții, cât și civilii români. Rușii scotoceau prin uniformele nemților morți și luau orice putea fi purtat în buzunare, în raniță, aveau ceasuri până la cot. Așa a înțeles Bunicul expresia „Davai ceas”, pe care o mai auzi pe la unii adulți și azi, ca o glumă.

Casa din Otopeni a Bunicului a fost ocupată temporar de ruși care, la plecare, și-au „marcat teritoriul” trăgând cu mitraliera în mobile, oglinzi, în pianul străbunicii mele. Reveniți în casă din anexa în care fuseseră înghesuiți, membrii familiei și-a revenit cu greu din șoc, fără să știe însă că ce era mai rău abia avea să înceapă.

Într-o dimineață, în februarie 1946, înainte să se lumineze de ziuă, o dubă s-a oprit în curte și l-a luat pe străbunicul împreună cu doi dintre băieți, Anton si Viktor. Străbunica i-a căutat câteva zile, până când a aflat că au fost trimiși, alături de alte zeci de mii de etnici germani, în Rusia. Tot Bucureștiul a fost răscolit pentru a-i ridica pe toți cetățenii români de origine germană pentru a fi deportați în Rusia. În acel moment încă nu știau că și ceilalți doi frați ai Bunicului, Carol Alexandru și Ladislau, fusesră ridicați și deportați, din Timișoara și Lugoj, unde se aflau. (Întotdeauna m-au fascinat numele rudelor mele din partea bunicului, pe care nu le-am cunoscut, dar care au povești

extraordinare – străbunica Berta, mătușile mamei – Herta, Gertrude, Luiza, unchii Gyula, Gheza etc.).

Mi-a povestit Bunicul că în 1946 nu a înțeles ce se întâmplă, însă mulți ani mai târziu a aflat că între Stalin și Marile Puteri a existat o înțelegere ca toți etnicii germani din țările aflate în sfera de influență a URSS după istorica întâlnire de la Ialta să fie deportați în lagăre de muncă pentru a contribui la refacerea Rusiei, puternic afectată de război. Astfel, toți nemții de la 16 ani în sus, femei și bărbați au fost deportați.

Străbunica fost lăsată acasă pentru că mai avea trei copii sub 16 ani, printre ei și Bunicul. Străbunicul, împreună cu unul dintre băieți, Viktor, care avea doar 15 ani, dar era voinic și îl luaseră și pe el, au fost trimiși la Donbas, la minele de cărbuni. Dacă nu ar fi fost împreună cu tatăl lui, Viktor nu ar fi rezistat. Acolo se murea pe capete de frig, de foame, de epuizare. Nu au știut nimic de ceilalți băieți ani de zile.

Pe frații bunicului eu nu i-am cunoscut, toți erau mai mari, chiar mult mai mari decât el, cel mai mare fiind născut în 1921. Când el îmi povestește, îmi închipui doar cât de îngroziți trebuie să fi fost și cei plecați și cei rămași acasă. Bunicul avea doar 11 ani, era în clasa a patra și a rămas acasă împreună cu mama și frații lui, Ionel și Herta. Și acum are lacrimi în ochi când își amintește totul foarte clar. Au fost scos în careu, la școală, el și încă o fetiță, și umiliți în fața tuturor elevilor, numiți fasciști, naziști, scuipați. Nu a uitat niciodată cum colegi de clasă, pe care îl credea prieten, i-a batjocorit, iar ei, bieți copii a căror lume era complet distrusă, cu părinți, frați deportați, nu înțelegeau de ce anume se fac vinovați. De atunci Bunicul nu a mai avut niciodată prieteni apropiați și mie îmi spune că sunt singurul lui prieten adevărat.

După doi ani Străbunicul a fost eliberat, nu și Viktor. Au fost duși la granița cu Polonia și abandonați, fără să li se spună nimic. Inițial au crezut că vor fi împușcați, apoi au înțeles că trebuie să-și urmeze fiecare drumul către casă. Drumul Străbunicului a durat câteva săptămâni, a venit pe jos, prin trenuri de marfă, neștiind ce o să mai găsească, dar dorul de familie i-a dat puterea să ajungă la Otopeni.

Bunicul spune că inițial nu l-au recunoscut pe bărbatul care obișnuia să vină acasă cu șareta urmat de lăutari celebri, un om vesel, mărunțel și plin de viață, care fusese mâna dreaptă a industriașului Lupescu. A venit în zdrențe, netuns, nebărbierit de doi ani, plin de păduchi, slab. Străbunica l-a dezbrăcat în curte, a dat foc zdrențelor, l-a băgat într-un cazan cu apă și au plâns împreună. Bartolomeu Ulrich nu și-a mai revenit niciodată, a murit douăzeci de ani mai târziu, trist și măcinat de boala de plămâni pe care a dobândit-o în lagăr.

Bartolomeu Ulrich, înainte și după lagăr

Familia Bunicului a fost totuși una norocoasă pentru că, pe rând, s-au întors toți acasă. Mama știe toate poveștile din lagăr ale unchilor și mătușilor ei, adevărate romane.Ultimul a revenit Viktor, după 5 ani. La fel, abandonat la granița cu Polonia, s-a întors pe jos sau pe acoperișul vagoanelor de marfă, cu picioarele înfășurate în cârpe. A venit în preajma Crăciunului, i-a căutat la Otopeni, dar a aflat că între timp fuseseră mutați la Tr. Severin. Când a ajuns, a mâncat o oală de sarmale. Multă vreme a fost bolnav după acest episod.

După revenire, Străbunicul a fost chemat la Departamentul Securității Statului și i s-a stabilit, împreună cu familia, domiciliu forțat la Tr. Severin, fiind obligat să muncească la Șantierul Naval. Au pierdut tot ce aveau la Otopeni și li s-a permis să-și ia strictul necesar, au fost urcați în „bou-vagon", cum zice bunicul, și au primit o casă la Schela Cladovei.

Străbunica era o femeie foarte harnică, fusese educată să conducă o gospodărie, așa că și-au făcut repede un cămin. Aici treptat s-a reunit familia, după ce s-au întors toți din Rusia. Străbunicul a lucrat la Șantierul Naval, la fel și Bunicul, pasiunea pentru motoare nestingându-se vreodată.

Bunicul a pierdut un an de școală, a învățat foarte bine și a intrat la Liceul Traian, fiind singurul dintre băieți care a ajuns atât de departe. Toți ceilalți au fost nevoiți să muncească după ce s-au întors din Rusia, acolo unde li s-a impus. După un trimestru, familia fiind foarte strâmtorată, cu tatăl bolnav, a hotărât singur să renunțe la liceu și s-a înscris la Școala profesională auto, unde primea bursă și putea să-și ajute părinții. Mama lui nu l-a iertat niciodată și i-a spus că ar fi „mâncat pământ", numai ca el să termine școala. Nici el nu s-a iertat și a regretat toată viața, motiv pentru care nu i-a slăbit nicio clipă pe mama și unchiul meu cu cartea, și mai nou, nici pe mine.

Astăzi este foarte mândru că sunt elev la Liceul Traian, pe unde a trecut și el cândva și eu sunt fericit și mândru că sunt nepotul lui, cu atât mai mult cu cât avem și o pasiune comună pentru fotbal, în anii '50 el jucând pentru CFR.

Pot spune nenumărate povești ale bunicului și ale familiei mele, multe aflate de mama de la străbunica, bunica, unchii și mătușile ei și împărtășite mie, ceea ce mă face să mă simt special.

Mihai Viteazul și prima unire a tuturor românilor

Bogdan Stoinel
Clasa a XI-a F

Încă din cele mai vechi timpuri, una dintre cele mai mari dorințe a românilor a fost unificarea tuturor țărilor române într-un stat puternic și independent. Deși această dorință a părut, mai degrabă, nerealizabilă, deoarece fiecare dintre cele trei țări române avea proprii vrăjmași, în anul 1600, pentru o perioadă de câteva luni, acest vis al românilor a devenit realitate, în urma campaniilor militare de excepție ale domnului Țării Românești, Mihai Viteazul, din Transilvania și din Moldova.

Mihai Viteazul a devenit domn al Țării Românești în anul 1593, înscăunarea sa având loc la București, în urma achitării unei sume mari de bani la Poarta Otomană. Acesta a aderat la „Liga Sfântă" creștină, din care făceau parte mai multe state europene, inclusiv Transilvania și Moldova. În acest mod, Mihai a început campania împotriva Imperiului Otoman.

Cea mai importantă bătălie între Țara Românească, sub conducerea lui Mihai Viteazul, și Imperiul Otoman a avut loc la Călugăreni, în anul 1595. Oastea română a provocat pierderi uriașe armatei turcești, dar nu a reușit să înlăture pericolul otoman. Astfel, domul Țării Românești a decis retragerea armatei în munți, unde avea să primească sprijin din Moldova și din Ardeal. În ciuda intențiilor turcilor de a transforma țările române în pașalâcuri, aceștia au fost nevoiți să se retragă din cauza revenirii armatei lui Mihai, care a reușit să provoace daune imense otomanilor la București, Târgoviște și în momentul retragerii lor disperate peste Dunăre.

Mihai Viteazul a pornit, de asemenea, o campanie de eliberare în sudul Dunării, reușind să cucerească numeroase cetăți precum Isaccea, Cernavodă, Silistra și Vidin. Aceste acțiuni au format o imagine foarte bună a domnitorului în Europa creștină, care l-a privit ca pe un eliberator. În ciuda acestei situații, România a trecut printr-o perioadă de sărăcie, rămânând fără provizii în urma numeroaselor războaie. Astfel, Mihai este nevoit să încheie pacea cu turcii în anul 1597, acceptând suzeranitatea otomană și plata tributului.

În urma preluării scaunului Moldovei de către Ieremia Movilă și a renunțării lui Sigismund Bathory la tron în favoarea fiului său, Andrei, în Transilvania, cele două țări s-au îndepărtat de alianța creștină. Mihai, primind încuviințarea împăratului Rudolf al II-lea, a decis să schimbe această situație și a pătruns în Ardeal însoțit de o armată formată din români și mercenari de diferite etnii. Acesta a obținut victoria în bătălia de la Șelimbăr din octombrie 1599 și a devenit stăpânitorul Ardealului, intrând triumfător în Alba Iulia. Mihai a pătruns și în Moldova, reușind să obțină victoria în fața lui Ieremia Movilă la Bacău, în iunie 1600 la Iași, cucerind Moldova și numind un domn subordonat sieși. Astfel, pentru prima dată în istorie, a avut loc unirea țărilor române sub conducerea lui Mihai Viteazul.

Acest eveniment nu a reprezentat o unire propriu-zisă, deoarece fiecare țară și-a păstrat propria formă de guvernământ, iar Mihai Viteazul a fost stăpânitorul celor trei țări, nu domn al acestora, timp de trei luni. Deoarece contextul politic extern era unul nefavorabil lui Mihai, voievodul pierde pe rând țările române și este nevoit să apeleze din nou la sprijinul împăratului Rudolf al II-lea. Acesta este din nou de partea sa, iar Mihai începe campania de recucerire a teritoriilor pierdute, dar, în ciuda faptului că planul său părea să funcționeze, el este ucis la Turda de o armată de mercenari trimisă de dușmanul său, generalul Georgio Basta.

Această acțiune a lui Mihai Viteazul, în ciuda faptului că nu a avut rezultatul mult dorit de către români, a născut în inimile lor speranța că unirea nu este doar o iluzie. Astfel, deși Marea Unire s-a înfăptuit cu 318 ani mai târziu, putem spune că unirea lui Mihai Viteazul a avut o contribuție importantă la formarea ei. Voievodul rămâne în istorie ca primul domnitor care a reușit să unească toate țările române și accentuează ideea că noi nu am putea sărbători anul acesta Centenarul Marii Uniri dacă în istoria noastră nu ar fi existat oameni viteji, capabili să-și dea viața pentru acest popor.

D-apoi cum să nu fie, dac-a fost!

Adrian CristianVoicu
Clasa a VII-a A

Mereu îl aud pe bunicul meu, atunci când povestește cu mult drag despre oamenii locului, care au trăit cândva pe-aici, spunând că nu știe cum să-i catalogheze: norocoși sau blestemați.

Am trăit și trăim într-o zonă superbă, cu munți nu prea înalți, înveliți cu o mantie de păduri aproape nesfârșită și tăiați de o mulțime de râuri și pâraie. Nici Dunărea nu s-a lăsat mai prejos, trecând și ea hotărâtă și triumfătoare, în drumul ei spre mare.

Zonă de graniță între două mari imperii, unde venea furtuna de la nemți, unde întotdeauna faci ce trebuie, și nu ce vrei, care n-au stat niciodată prea mult pe-aici. Nici turcii nu s-au lăsat.Au fost și ei în raiduri succesive, aducând cu ei parcă toate păcatele Balcanilor.Toți și-au lăsat amprenta aici. Le vedem aproape la tot pasul, fortificații, monumente, obiceiuri. Până și eu am sânge de turc, unul fugit din garnizoana din Ada-Kaleh, de grec(fost preot pe muntele Athos), iar neamțul, un grănicer care a lăsat armata, a trecut granița și s-a căsătorit cu o străbunică de-a mea. Ce amestecătură! Dar nu e rău deloc; sunt român, ortodox , se pare că sunt isteț și, cum îi place mamei să zică, „ frumușel foc ”. Doamne-ajută ! Sper că voi avea și un pic de noroc în viață, trebuie să cred în asta, doar suntem în Balcani !Nu ?

Atestată documentar în jurul anilor 1600, localitatea Cireșu era locuită numai de străjeri (grăniceri) și familiile lor. Deci, principala lor grijă era aceea de a păzi granițele și a da mai departe veștile prin semnalele lor specifice. Erau bine așezați și foarte greu de găsit, între munți și apărați de pădurile ce păreau fără de sfârșit, și totodată foarte bogate(animale, pește, fructe etc.) și bine organizate. Au avut școli de foarte mult timp în urmă, toate generațiile au mers la școală obligatoriu, pentru copiii lor educația era pe primul loc. La fel și religia. Aceste lucruri nu erau privite ca o joacă, era un lucru foarte serios.

Despre ultimii 100 de ani ce să vă povestesc? Sunt atât de multe de spus, iar eu sunt cam mic, nu înțeleg multe lucruri…

Începem cu „Marele Război” (1916-1918). Una dintre bătălii s-a dat pe teritoriul localității, unde nemții au făcut totul praf în calea lor. Și acum se văd tranșeele, cazematele, în care mai găsim câte un glonț sau o baionetă ruginită atunci când se fac arături pentru culturi. Au murit foarte mulți, lăsând în urma lor copii orfani, văduve, foarte multă suferință și numele lor pe monumentele care ne umplu sufletul de tristețe chiar și acum.Primar al localității era și stră-străbunicul meu, Burcu Gheorghe.El a supraviețuit măcelului, dar fratele lui nu. Celălalt stră-străbunic, Trăilescu Dumitru, are numele scris pe monument. Fiul său, fratele străbunicii mele, Trăilescu Gheorghe, a ajuns ambasador al României, fiind o mare onoare pentru familie.

Moș Gheorghe Burcu, cum obișnuiește bunicul să-i spună, a fost primar multă vreme și a avut onoarea să-i primească atât la primărie, cât și acasă, unde au servit masa pe însuși Regele Carol al II-lea împreună cu fiul său, Mihai, care avea doar câțiva ani. Au trecut să viziteze peștera Topolnița, să cunoască locurile, oamenii, necazurile cu care se confruntau aceștia…

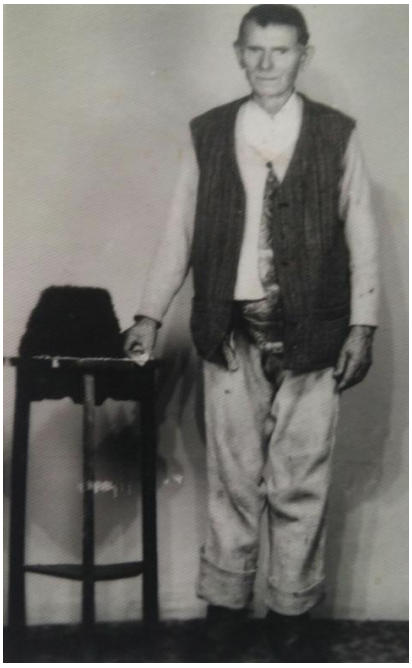

Unii bătrâni încă își mai amintesc o altă tragedie a secolului XX, un alt război mondial, al II-lea. Altă tragedie și alte nume s-au alăturat pe monumentul din centrul satului. Altă generație a plătit cu prețul vieții pentru libertate și independență. Străbunicii mei s-au întors și ei, după 11 ani, în care au ajuns până în Cotul Donului, iar mai apoi până în Tatra. Câte nenorociri or fi văzut pe acolo și prin câte au trecut, și tot n-au fost de ajuns! Au venit rușii și au făcut prăpăd…totul s-a dat peste cap.Familii arestate și torturate.Le-a fost luat totul, inclusiv copiii, și au fost deportați departe, în Bărăgan.Când s-au întors, după 7 ani, nu mai aveau nimic.Au gasit copiii pe la rude, alții nu s-au mai întors.Alte nume pe alt monument… Multă vreme nici nu era voie să se discute despre ei, că cică erau dușmani ai poporului și trădători. Vă închipuiți cam ce simțeau oamenii aceea… n-au făcut altceva decât să muncească și să-și facă datoria față de țară.

Bunicii mei materni, Burcu Ion și Gliceria au construit și ei o casă (mai frumușică), a fost naționalizată, cică erau chiaburi. Bunica era unul dintre copiii care au rămas la rude după arestarea părinților. Au primit casa înapoi după revoluție (au trecut 35 de ani), dar nu și restul terenurilor.

Ultimele generații au părăsit ușor, ușor satele, îndreptându-se spre orașe sau chiar alte țări, pentru condiții și un trai mai bun. Printre ei se numără și mama, astfel eu m-am născut în oraș. Dar pentru mama, acasă, locul inimii ei, este tot acolo, la Cireșu. Mergem acolo aproape în fiecare vineri, după școală, unde, din păcate, ne mai așteaptă doar bunicul, el a mai rămas împreună cu câțiva bătrâni și cu amintirile lor.

Iubesc acel loc, cu tot ceea ce reprezintă el, oameni, case, munți, păduri, lunci…Acolo ne vom întoarce mereu ca să creăm și noi, cei din generația mea, următoarele amintiri, fapte și continuitate pentru încă 100 ani.

Regele Ferdinand – întemeietorul României Mari

Evelyn Urucu
Clasa a VII-a B

Romania Mare își leagă destinul de numele Regelui Ferdinand. Providența a vrut ca cel mare vis al românilor să se realizeze sub oblăduirea bunului și onestului rege, care s-a sacrificat pe sine, pentru ca idealul unui popor, pe care l-a adoptat cu toata inima, să devină realitate. Toată viața sa a stat sub semnul datoriei. Încă de când s-a născut a fost educat pentru a fi drept și responsabil față de cei din jur. Atunci când a acceptat să-și unească destinul de cel al unui popor cu care nu avea nimic în comun, decât faptul că unchiul său îi era rege, a știut că tot ceea ce reprezentase el trebuia să

dispară. Trebuia să se unească el însusi cu acel popor, să-l simtă în sufletul său și să gândească așa cum o facea el. A iubit Romania și i-a dedicat toată viața.

Ferdinand Victor Albert Mainrad, prinț de Hohenzollern-Sigmaringen, s-a născut la 24 august 1865, la Sigmaringen, Germania, fiind al doilea fiu al prințului Leopold și al prințesei Antónia de Hohenzollern-Sigmaringen. Prin tată, se trăgea dintr-o veche ramură a familiei regale germane: Hohenzollern. Prin mamă, se înrudea cu casa domnitoare portugheză și cu familia de Saxa-Coburg și Gotha. Tatal său era fratele regelui Carol I al României. Familia sa făcea parte din ramura minoră, catolică, a familiei domnitoare prusace de Hohenzollern. Ferdinand și-a petrecut copilăria și adolescența la reședința familiei din Sigmaringen, Germania. În 1885 a terminat cursurile Școlii de ofițeri din Kassel, fiind numit cu gradul de sublocotenent în cadrul Regimentului 1 Gardă de la Curtea Regală a Prusiei. A urmat, apoi, studii la Universitatea din Leipzig și la Școala Superioară de Științe Politice și Economice din Tübingen, pe care le-a absolvit în 1889. În școală va manifesta un talent deosebit pentru învățarea limbilor străine, însușindu-și limbile franceză, engleză și rusă. Din 1883 și până la stabilirea definitivă în România în 1889, a avut în permanență un profesor român trimis de regele Carol I. Este vorba despre profesorul Vasile D. Păun, fost director al Liceului Gheorghe Lazăr din București. Acesta avea obligația de a-l învăța limba română și de a-i preda lecții de literatura, istoria și geografia românilor.La 14 noiembrie 1886, principele Ferdinand este încadrat în Armata României, cu gradul de sublocotenent în Regimentul 3 Linie.

Pentru că fratele lui mare, Wilhelm, a renunțat să fie prinț moștenitor al coroanei României, aceasta responsabilitate i-a revenit lui. Pentru că avea un profund simț al datoriei, a acceptat, deși nu și-a dorit nicio clipa acest fapt. În 1889, Ferdinand transmitea intenția de a veni definitiv în România precum și hotărârea sa de a-și îndeplini cu credință îndatoririle ce îi reveneau în noua sa calitate.

La 10 ianuarie 1893, la Sigmaringen în Germania, este celebrată căsătoria Alteței Sale Regale Ferdinand, Prințul de Coroană al României cu Alteța Sa Regală Marie de Edinburgh. Celebrarea a cuprins de fapt un număr de trei ceremonii de căsătorie: civilă, catolică (religia lui Ferdinand) și protestantă (religia Mariei). Cuplul princiar va avea parte de o primire călduroasă încă de la trecerea frontierei României, la Predeal, urmată de o serie întreagă de ceremonii și recepții oficiale. Relația cuplului princiar și apoi regal Ferdinand și Maria a fost una complexă și cu o evoluție sinuoasă în timp, dar ceea ce a constituit o constantă a acestei relații a fost permanenta disociere între viața publică și cea privată, pe care atât Ferdinand cât și Maria au făcut-o. Cuplul princiar (și apoi regal) Ferdinand și Maria va avea un număr de 6 copii, din care unul, principele Mircea, a murit la o vârstă fragedă. Primul lor copil s-a născut la numai nouă luni și cinci zile de la căsătoria lor. Este vorba despre principele Carol, născut la castelul Peleș, în 1893. A urmat apoi principesa

Elisabeta (1894), principesa Maria (1900), principele Nicolae (1903), principesa Ileana (1909) și principele Mircea, născut în ianuarie 1913.

Principele Ferdinand a ajuns pe tronul României la 11 octombrie 1914, după moartea regelui Carol I. Era o perioadă crucială din istoria României, marcată de izbucnirea Primului Război Mondial, în care atât familia regală cât și întreaga societate românească era profund divizată în tabere ce susțineau fie neutralitatea fie intrarea în război de partea uneia sau alteia dintre cele două alianțe aflate în conflict. După finalizarea unor lungi și dificile negocieri cu reprezentanții Antantei, concretizate prin încheierea unui tratat politic și a unei convenții militare, România a intrat în război la 14 septembrie 1916, declarând război Imperiului Austro-Ungar. Prezența permanentă și directă a regelui Ferdinand și a reginei Maria în mijlocul soldaților care luptau în cele mai grele sectoare ale frontului, ca și promisiunea solemnă a regelui că o parte din pământul țării le va reveni lor, a dus la crearea unei simbioze între familia domnitoare și popor, fapt care se va proba în condițiile dificile ale anilor 1917-1918. În cursul anului 1918, anul de naștere al României Mari, situația războiului s-a întors împotriva Puterilor Centrale. Ferdinand s-a întors la București în fruntea armatei, trecând pe sub Arcul de Triumf, întâmpinat fiind de populația entuziastă.

Ferdinand a fost încoronat rege al României Mari la 15 octombrie 1922 în Catedrala din Alba Iulia. La 20 iulie 1927, Ferdinand moare de cancer intestinal și a fost urmat la tron de nepotul său Mihai, sub o regențăformată din trei persoane, din care făceau parte cel de-al doilea fiu al lui Ferdinand, prințul Nicolae, patriarhul Miron Cristea și Gheorghe Buzdugan, președintele Curții Supreme de Justiție.

Cuprins

Mesajul elevilor traianişti, transmis cu ocazia manifestărilor dedicate Centenarului Marii Uniri - 2018 3
Orașul meu în Marea Unire-Mario Căpitanescu 5
Marea Unire din 1918, ora astrală a istoriei românilor-Prof Elena Catană 8
Eroism şi spirit de sacrificiu pentru România Mare-Prof. dr. Mihaela Oproiu 9
România Mare – un ideal naţional- Prof. Mariana Gabi Dumitrascu 12
Unire și unitate-Anisia Pîrvulescu 13
Reunirea după 100 de ani- Bogdan Baicu 16
Nunta secolului-Antonia Boiescu 17
Controverse necunoscute despre constituirea României Mari-Maria-Alexandra Crețescu 18
Gândurile umplu timpul și timpul umplut înseamnă istorie- Cristina Drăgoi, Alexandra Dumitru, Maria Răchitan, Miruna Şoşea 19
Economia Romaniei într-o 100 de ani-Prof. Ala Gogu 27
Una din poveștile familiei mele-Radu Nanciu 30
Mihai Viteazul şi prima unire a tuturor românilor-Bogdan Stoinel 34
D-apoi cum să nu fie, dac-a fost!-Adrian Cristian Voicu 35
Regele Ferdinand – întemeietorul României Mari-Evelyn Urucu 37

Nota redactiei:

Responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor apartine in exclusivitate autorilor acestora.

©Foto copertă și machetă: prof. dr. Nicolae Prună